

V řízení o rozkladu ze dne 29. 5. 2014 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne centrálním zadavatelem –

- **Česká republika – Ministerstvo vnitra**, IČO 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S438/2012/VZ-10217/2014/511/MOn ze dne 15. 5. 2014 vydanému ve správním řízení vedeném ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, centrálním zadavatelem a zadavatelem – Českou republikou – Ministerstvem práce a sociálních věcí, IČO 00551023, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 1 při uzavření prováděcí smlouvy č. 85/2011 dne 15. 7. 2011 na poskytnutí licencí a souvisejících služeb mezi centrálním zadavatelem a Fujitsu Technology Solutions s.r.o., IČO 26115310, se sídlem V Parku 2336/22, 148 00 Praha 4, pro – na účet zadavatele, dodatku č. 1 ze dne 1. 8. 2011, dodatku č. 2 ze dne 11. 10. 2011, dodatku č. 3 ze dne 11. 10. 2011 a dodatku č. 4 ze dne 21. 11. 2011 k prováděcí smlouvě č. 85/2011 ze dne 15. 7. 2011, a jehož dalším účastníkem je zadavatel –

- **Česká republika – Ministerstvo práce a sociálních věcí**, IČO 00551023, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 1

jsem rozhodl takto:

I.

podle § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona

výroky I. – VI. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S438/2012/VZ-10217/2014/511/MOn ze dne 15. 5. 2014

potvrzuji

a rozklad centrálního zadavatele v tomto rozsahu

zamítám.

II.

podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona

rozklad centrálního zadavatele v části směřující proti výroku VII. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S438/2012/VZ-10217/2014/511/MOn ze dne 15. 5. 2014

jako nepřipustný

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Uzavření rámcové smlouvy, prováděcí smlouvy a jejích dodatků č. 1 až č. 6

1. Dne 17. 10. 2008 uveřejnil centrální zadavatel – Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČO 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7 (dále jen „**centrální zadavatel**“) v Informačním systému o veřejných zakázkách pod ev. č. 60023690 a dne 21. 10. 2008 v Úředním věstníku Evropské unie pod ev. č. 2008/S204-271509 oznámení jednacímho řízení s uveřejněním za účelem zadání veřejné zakázky s názvem „Uzavření rámcové smlouvy na poskytování licencí k produktům Microsoft“ (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Dne 1. 12. 2008 uzavřel centrální zadavatel s vybraným uchazečem zadávacímho řízení veřejné zakázky – Fujitsu Technology Solutions s.r.o., IČO 26115310, se sídlem V Parku 2336/22, 148 00 Praha 4, ve správním řízení zastoupeným na základě plné moci ze dne 16. 4. 2012 JUDr. Tomášem Čihulou, LL.M. Eur., Ph.D., advokátem, Na Příkopě 19, 117 19 Praha 1 (dále jen „**vybraný uchazeč**“) rámcovou smlouvu za účelem plnění předmětu veřejné zakázky (dále jen „**rámcová smlouva**“).
3. Dne 15. 7. 2011 uzavřeli centrální zadavatel a zadavatel – Česká republika – Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČO 00551023, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 1 (dále jen „**zadavatel MPSV**“) s vybraným uchazečem pro – na účet zadavatele MPSV prováděcí smlouvu č. 85/2011 (dále jen „**prováděcí smlouva**“). Předmětem prováděcí smlouvy byl požadavek centrálního zadavatele na poskytnutí licencí a služeb k produktům Microsoft dle požadavků zadavatele MPSV, na jehož účet je prováděcí smlouva uzavřena, a závazek vybraného uchazeče tyto licence a služby k produktům Microsoft zadavateli MPSV poskytnout, a to v souladu s podmínkami rámcové smlouvy a prováděcí smlouvy.
4. Centrální zadavatel a zadavatel MPSV postupně uzavřeli s vybraným uchazečem k prováděcí smlouvě dne 1. 8. 2011 dodatek č. 1 (dále jen „**dodatek č. 1**“), dne 11. 10. 2011 dodatek č. 2 (dále jen „**dodatek č. 2**“), dne 11. 10. 2011 dodatek č. 3 (dále jen „**dodatek č. 3**“), dne 21. 10. 2011 dodatek č. 4 (dále jen „**dodatek č. 4**“), dne 28. 11. 2011 dodatek č. 5 (dále jen „**dodatek č. 5**“) a dne 27. 12. 2011 dodatek č. 6 (dále jen „**dodatek č. 6**“), jejichž předmětem bylo rozšíření služeb vymezených v prováděcí smlouvě.

II. Správní řízení vedená Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

5. Dne 27. 2. 2012 obdržel Úřad podnět k prošetření postupu (dále jen „**podnět**“) centrálního zadavatele a zadavatele MPSV při uzavírání prováděcí smlouvy a jejích dodatků. Na základě obdrženého podnětu si Úřad vyžádal od centrálního zadavatele dokumentaci o veřejné zakázce. Na základě předložené dokumentace Úřad získal pochybnost o tom, zda centrální

zadavatel a zadavatel MPSV při uzavření prováděcí smlouvy, dodatku č. 1, dodatku č. 2, dodatku č. 3, dodatku č. 4, dodatku č. 5 a dodatku č. 6 postupovali podle § 21 odst. 2 zákona a veřejnou zakázku zadali v zadávacím řízení podle zákona, proto zahájil správní řízení z moci úřední ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona vedené pod sp. zn. ÚOHS-S259/2012/VZ.

6. Dne 3. 4. 2012 obdržel Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), který je podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹, příslušný k dohledu nad dodržováním zákona, návrh STUDENT AGENCY, k.s., IČO 25317075, se sídlem náměstí Svobody 86/17, 602 00 Brno, ke dni podání návrhu mající formu společnosti s ručením omezeným, ve správní řízení zastoupené na základě plné moci ze dne 27. 3. 2012 Mgr. Vítězslavou Kukákovou, podnikatelkou, IČO 88107787, s místem podnikání Zadní 209, 691 26 Pouzdřany (dále jen „**navrhovatel STUDENT AGENCY**“) na uložení zákazu plnění prováděcí smlouvy, dodatku č. 1, dodatku č. 5 a dodatku č. 6. Doručením návrhu navrhovatele STUDENT AGENCY Úřadu bylo zahájeno správní řízení vedené pod sp. zn. ÚOHS-S196/2012/VZ ve věci návrhu na uložení zákazu plnění prováděcí smlouvy, dodatku č. 1, dodatku č. 5 a dodatku č. 6.
7. Dne 25. 5. 2012 obdržel Úřad návrh OKsystem s.r.o., IČO 27373665, se sídlem Na Pankráci 1690/125, 140 21 Praha 4, ve správním řízení zastoupené na základě plné moci ze dne 15. 5. 2012 JUDr. Danielem Chamrádem, advokátem, se sídlem K Hutím 5/665, 194 00 Praha 9 (dále jen „**navrhovatel OKsystem**“), na uložení zákazu plnění dodatku č. 5 a dodatku č. 6. Doručením návrhu navrhovatele OKsystem Úřadu bylo zahájeno správní řízení vedené pod sp. zn. ÚOHS-S303/2012/VZ ve věci návrhu na uložení zákazu plnění dodatku č. 5 a dodatku č. 6.
8. Dne 23. 7. 2012 vydal Úřad usnesení č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-13458/2012/510/MOn, jímž spojil tři výše uvedená zahájená správní řízení a věci všech tří výše uvedených správních řízení nadále projednával v jednom správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ.
9. Následně Úřad téhož dne vydal usnesení č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-13488/2012/510/MOn, jímž vyloučil část věci správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ. Tato vyloučená část věci správního řízení zahrnovala možné spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona centrálním zadavatelem a zadavatelem při uzavření prováděcí smlouvy a dodatku č. 1, dodatku č. 2, dodatku č. 3 a dodatku č. 4 a byla nadále projednávána v samostatném správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S438/2012/VZ.
10. Úřad v průběhu správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ dospěl k dílčímu závěru, že jak věc správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ, tak věc správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S438/2012/VZ závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí. Posuzované skutečnosti, k nimž je třeba odborných znalostí, se odlišovaly právě co do rozsahu předmětů přezkoumávaných smluv, resp. dodatků, jež spolu věcně souvisely a společně tvořily více či méně formální a logický celek. Úřad proto ustanovil znalce současně k posouzení

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu § 26 zákona v návaznosti na § 158 odst. 1 a 2 zákona, není-li uvedeno jinak.

zjištěného skutkového stavu jak ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ, tak ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S438/2012/VZ.

11. Dne 7. 8. 2012 Úřad usnesením č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-14731/2012/511/MOn ustanovil znalce v oboru autorského práva a v oboru kybernetika, v odvětví výpočetní technika – prof. Ing. Vladimíra Smejka, CSc. LL.M., Včelařská 9, 182 00 Praha 8 (dále jen „**znalec 1**“ a „**usnesení o ustanovení znalce 1**“). Dne 15. 10. 2012 zpracoval znalec 1 znalecký posudek a poskytl jej Úřadu.
12. Dne 30. 10. 2012 Úřad usnesením č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-20189/2012/511/MOn ustanovil k témuž účelu dalšího znalce v oboru kybernetika, v odvětví výpočetní technika – Ing. Toni Kolucha, Ph.D., Herbenova 13, 400 01 Ústí nad Labem (dále jen „**znalec 2**“ a „**usnesení o ustanovení znalce 2**“). Dne 8. 12. 2012 zpracoval znalec 2 znalecký posudek a rovněž jej poskytl Úřadu.
13. Dne 26. 4. 2013 Úřad vydal rozhodnutí ve věci č. j. ÚOHS-S438/2012/VZ-7738/2013/511/Mon (dále jen „**původní rozhodnutí**“), ve kterém mimo jiné konstatoval, že se centrální zadavatel a zadavatel MPSV dopustili správního podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodrželi postup stanovený v § 21 zákona, když veřejnou zakázku na poskytování služeb obsažených v dodatku č. 1 k prováděcí smlouvě nezadali některou z forem zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dne 1. 8. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 1. Úřad v původním rozhodnutí dále mimo jiné konstatoval, že se centrální zadavatel a zadavatel MPSV dopustili správního podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodrželi postup stanovený v § 89 odst. 8 a v § 92 odst. 5, když při zadání veřejné zakázky na poskytování služeb obsažených v dodatcích č. 2 až č. 4 provedli podstatné změny ve smluvních ujednáních, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dne 11. 10. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 2 a dodatku č. 3 a dne 21. 11. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 4. Proti původnímu rozhodnutí podali centrální zadavatel a zadavatel MPSV rozklady.
14. Po projednání rozkladů předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím č. j. ÚOHS-R142,145/2013/VZ-22984/2013/310/PSe ze dne 27. 11. 2013 původní rozhodnutí Úřadu zrušil a věc Úřadu vrátil k novému projednání.
15. Předseda Úřad zavázal právním názorem v tom směru, aby se při novém projednání věci přezkoumatelným způsobem zabýval jednak otázkou existence odpovědnosti zadavatele za porušení zákona při provádění centrálního zadávání podle § 3 odst. 3 zákona, jednak otázkou ukládání pokut včetně uplatnění zásady absorpce při určení jejich výší.

III. **Napadené rozhodnutí**

16. Dne 15. 5. 2014 vydal Úřad ve věci rozhodnutí č. j. ÚOHS-S438/2012/VZ-10217/2014/511/MOn (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
17. Výrokem I. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se centrální zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 21 zákona, když veřejnou zakázku na poskytování služeb obsažených v dodatku č. 1 k prováděcí smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele MPSV nezadal některou z forem zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1

zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky a dne 1. 8. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 1.

18. Výrok I. napadeného rozhodnutí Úřad odůvodnil tím, že dospěl k závěru, že s ohledem na skutečnost, že předmět plnění dodatku č. 1 nelze podřadit pod plnění specifikovaná v rámcové smlouvě, se centrální zadavatel tím, že veřejnou zakázku na poskytnutí služeb obsažených v dodatku č. 1 zadal podle rámcové smlouvy a nikoliv některou z forem zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona, dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky a dne 1. 8. 2011 uzavřel smlouvu – dodatek č. 1 s vybraným uchazečem.
19. Výrokem II. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se centrální zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 89 odst. 8 a v § 92 odst. 5 zákona, když při zadávání veřejné zakázky na poskytování služeb obsažených v dodatku č. 2 k prováděcí smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele MPSV provedl podstatné změny v ujednáních o smluvních pokutách stanovených v rámcové smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem, když v části C.1.5 dodatku č. 2 uvedl: *„Smluvní strany se dohodly, že pro účely tohoto Dodatku č. 2 Prováděcí smlouvy vylučují z aplikace první odstavce čl. 10.1 Smluvní pokuty Rámcové smlouvy a na základě vzájemné dohody společně stanovují, že Dodavatel se zavazuje zaplatit smluvní pokutu ve výši 500,- Kč za každé takové porušení v případě, že dojde k závažnému porušení kvality služeb dle odstavce C.1.4 Kvalita služby“*, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky a dne 11. 10. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 2.
20. Výrokem III. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se centrální zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 89 odst. 8 a v § 92 odst. 5 zákona, když při zadávání veřejné zakázky na poskytování služeb obsažených v dodatku č. 3 k prováděcí smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele MPSV provedl podstatné změny v ujednáních o náhradě škody stanovených v rámcové smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem, když v části C dodatku č. 3 uvedl: *„Smluvní strany se dohodly, že pro účely tohoto Dodatku č. 3 Prováděcí smlouvy vylučují z aplikace čl. 10.2 Náhrada škody Rámcové smlouvy, kdy na základě vzájemné dohody a s ohledem na ustanovení § 379 ObchZ společně konstatují, že úhrnná předvídatelná škoda, jež by v souvislosti s tímto Dodatkem č. 3 Prováděcí smlouvy mohla vzniknout, může činit nejvýše 4 000 000,- Kč (slovy čtyři miliony korun českých). Toto předchozí omezení se netýká škod na zdraví způsobených Dodavatelem“*, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky a dne 11. 10. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 3.
21. Výrokem IV. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se centrální zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 89 odst. 8 a v § 92 odst. 5 zákona, když při zadávání veřejné zakázky na poskytování služeb obsažených v dodatku č. 4 k prováděcí smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele MPSV provedl podstatné změny v ujednáních o smluvních pokutách a v ujednáních o náhradě škody stanovených v rámcové smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem, když v části C dodatku č. 4 uvedl: *„Smluvní strany se dohodly, že pro účely tohoto Dodatku č. 4 Prováděcí*

smlouvy vylučují z aplikace první odstavce čl. 10.1 Smluvní pokuty Rámcové smlouvy a na základě vzájemné dohody společně stanovují, že Objednatel je oprávněn požadovat po Dodavateli uhrazení smluvní pokuty ve výši 0,05 % z měsíční ceny každé jednotlivé služby dle kapitol D.3, D.6 a D.7, a to za každý započatý den prodlení. Smluvní strany se dohodly, že pro účely tohoto Dodatku č. 4 Prováděcí smlouvy vylučují z aplikace čl. 10.2 Náhrada škody Rámcové smlouvy, kdy na základě vzájemné dohody a s ohledem na ustanovení § 379 ObchZ společně konstatují, že úhrnná předvídatelná škoda, jež by v souvislosti s tímto Dodatkem č. 4 Prováděcí smlouvy mohla vzniknout, může činit nejvýše 2 000 000,- Kč (slovy dva miliony korun českých). Toto předchozí omezení se netýká škod na zdraví způsobených Dodavatelem“, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dne 21. 11. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 4.

22. Výroky II., III., IV. napadeného rozhodnutí Úřad odůvodnil tím, že centrální zadavatel při zadání veřejné zakázky na poskytování služeb obsažených v dodatcích č. 2, č. 3, č. 4 provedl podstatné změny v ujednáních o smluvních pokutách a v ujednáních o náhradě škody stanovených v rámcové smlouvě, nedodržel postup stanovený v § 89 odst. 8 a v § 92 odst. 5 zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.
23. Výrokem V. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se centrálnímu zadavateli za spáchání správních deliktů uvedených ve výrocích I., II., III. a IV. napadeného rozhodnutí podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona ukládá pokuta ve výši 600 000 Kč splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.
24. Při ukládání pokuty centrálnímu zadavateli Úřad přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán a Úřad při určování výměry pokuty rovněž respektoval absorpční zásadu ve formě analogického použití institutu souhrnného trestu.
25. Výrokem VI. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se správní řízení v části vedené ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona centrálním zadavatelem a zadavatelem MPSV při uzavření prováděcí smlouvy uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele MPSV podle § 117a písm. d) zákona, kterého se měli dopustit centrální zadavatel a zadavatel MPSV tím, že prováděcí smlouvu uzavřenou mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele MPSV, zadali podle rámcové smlouvy uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem, zastavuje, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce.
26. Výrok VI. napadeného rozhodnutí Úřad odůvodnil tím, že postup centrálního zadavatele a zadavatele MPSV při uzavírání prováděcí smlouvy neposoudil v souvislostech šetřeného případu jako jednání, které by bylo v rozporu se zákonem, neboť z obsahu znaleckého posudku znalce 2 vyplývá, že služby poskytované v rámci prováděcí smlouvy lze podřadit pod služby definované rámcovou smlouvou. Centrální zadavatel tedy nepochybil, když prováděcí smlouvu uzavřel na základě rámcové smlouvy.
27. Výrokem VII. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se správní řízení v části vedené ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona zadavatelem MPSV při uzavření dodatku č. 1, dodatku č. 2, dodatku č. 3 a dodatku č. 4 podle § 117a písm. d) zákona zastavuje, neboť ve vztahu k zadavateli MPSV nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce.

28. Výrok VII. napadeného rozhodnutí Úřad odůvodnil tím, že v průběhu správního řízení Úřad nezjistil skutečnosti, které by vedly k závěru, že ke spáchání správních deliktů uvedených ve výrocích I. až IV. napadeného rozhodnutí došlo jednáním či opomenutím zadavatele MPSV.

IV. Rozklad centrálního zadavatele

29. Dne 29. 5. 2014 podal centrální zadavatel v zákonné lhůtě rozklad proti všem výrokům napadenému rozhodnutí.

Námítky rozkladu

30. Centrální zadavatel v rozkladu předně namítá, že nesouhlasí se závěry Úřadu, které Úřad učinil ve výrocích I. – VI. napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí podle centrálního zadavatele trpí zásadními procesními vadami, které jej činí nesprávným a nepřezkoumatelným. Centrální zadavatel k tomu dále namítá, že Úřad ignoruje podstatné části vyjádření centrálního zadavatele ale i zadavatele MPSV a ve svých rozhodnutích tyto argumenty nereflakuje a účelově si vybírá pouze některé pasáže, kterým se následně věnuje, přičemž zásadní argumenty centrálního zadavatele opomíjí. Stejný postup podle centrálního zadavatele Úřad zvolil i u znaleckých posudků relevantních pro toto řízení, kdy Úřad i z těchto znaleckých posudků uměle, nelogicky a zcela nesprávně akcentuje některé závěry a jiné opomíjí. Centrální zadavatel z výše uvedeného vyvozuje, že rozhodnutí v řízení vedeném pod sp.zn. ÚOHS-S438/2012/VZ a pod sp.zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ trpí procesní vadou, když Úřad porušuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), protože nedostatečně, respektive zcela špatně, hodnotí vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí.
31. Centrální zadavatel v rozkladu namítá nesprávné užití znaleckých posudků Úřadem. Podle centrálního zadavatele je hodnocení znaleckého posudku znalce 1, zachycené v bodech 240. a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí, zcela nesprávné a naprosto nekonzistentní s dosavadním rozhodováním Úřadu a závěr Úřadu týkající se znaleckého posudku znalce 1 je nesprávný, zavádějící a rozporný s platným právním řádem. Podle centrálního zadavatele je zcela v souladu s dikcí zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o znalcích a tlumočnících**“) postup znalce 1, kdy znalec činí veškerá možná zjištění, aby na zadanou otázku bylo odpovězeno s co možná nejširším podkladovým spektrem informací o předmětném případě. Jen takto je naplněn požadavek § 8 odst. 1 zákona o znalcích a tlumočnících. Podle centrálního zadavatele je znalec povinen ve znaleckém posudku využít veškerých dostupných informací, protože pouze takto je oprávněn splnit řádně svou úlohu, tedy objektivně a řádně zhodnotit veškerou problematiku.
32. Centrální zadavatel v rozkladu k nesprávnému užití znaleckých posudků Úřadem dále namítá, že podle jeho názoru je i znalecký posudek znalce 2 stížen stejnou „vadou“ jako znalecký posudek znalce 1, neboť na str. 3 znaleckého posudku znalce 2 je uveden seznam výchozích informací, z nichž znalec 2 při zpracování znaleckého posudku vycházel, kde je mimo jiné uvedeno „informace poskytnuté portálem společnosti Fujitsu Technology Solutions“ a „informace poskytnuté portálem společnosti Microsoft“. Z uvedeného centrální zadavatel

dovozuje, že ani znalec 2 se neomezil na informace poskytnuté pouze ze strany Úřadu a naopak vycházel i z informací pocházejících od třetích stran, tedy od vybraného uchazeče a od obchodní společnosti Microsoft. Centrální zadavatel výše popsany postup Úřadu nekritizuje, namítá však, že Úřad měl ke skutečnosti, že znalec 2 při zpracování znaleckého posudku vycházel i z informací pocházejících od třetích stran, přistupovat stejně jako k ní přistupoval v případě znaleckého posudku znalce 1. Centrální zadavatel v postupu Úřadu spatřuje porušení zásady vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu a s ohledem na tuto zásadu upozorňuje, že vzniká pochybnost, zda-li nejsou rozhodnutí Úřadu vydaná v řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ, v němž byly užity stejné znalecké posudky jako v tomto řízení, stížena vadou, která je činí rozpornými s právním řádem.

33. Centrální zadavatel v rozkladu k nesprávnému užití znaleckých posudků Úřadem dále namítá, že Úřad pochybil v tom směru, že znalecké posudky znalce 1 a znalce 2 hodnotil z materiálně obsahového hlediska tendenčně a účelově. Podle centrálního zadavatele měl Úřad, s ohledem na skutečnost, že obdržel do značné míry protikladné znalecké posudky, učinit to procesní rozhodnutí, že zadá vypracování revizního znaleckého posudku.
34. Centrální zadavatel se v rozkladu neztotožňuje se závěrem Úřadu, uvedeným v bodě 250. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Centrální zadavatel znaleckému posudku znalce 2 vytýká, že znalec 2 akceptuje ekonomičnost plnění, že nelze akceptovat ekonomické hodnocení plnění ze strany znalce v oboru kybernetiky, v odvětví výpočetní techniky a že znalecký posudek znalce 2 obsahuje špatné hodnocení délky trvání jednotlivých ujednání, když znalec 2 shledal, že jednotlivé dodatky jsou rozporně od textu rámcové smlouvy účinné i v době, kdy již skončí účinnost rámcové smlouvy, podle centrálního zadavatele Úřad v napadeném rozhodnutí tuto otázku zcela pomíjí a v rozhodnutí č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-3491/2013/511/MOn ze dne 25. 2. 2013 (dále jen „**rozhodnutí ze dne 25. 2. 2013**“) bagatelizuje. Podle centrálního zadavatele se Úřad dopustil pochybení v hodnocení znaleckého posudku znalce 2, když v bodech 252. a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí přešel pozměnění položených otázek znalcem 2, v čemž centrální zadavatel spatřuje porušení principu objektivního hodnocení důkazů.
35. Centrální zadavatel v rozkladu uvádí, že byť Úřad znalecký posudek znalce 1 v tomto správním řízení neužil, považuje jej za zcela relevantní a připojuje k němu své vyjádření.
36. Centrální zadavatel v rozkladu namítá, že se Úřad dopustil pochybení, když odmítl provést důkaz znaleckým posudkem zpracovaný Ing. Janem Fantou (dále jen „**znalec 3**“), na základě objednávky právního zástupce vybraného uchazeče, který byl předložen v řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ, čímž se podle centrálního zadavatele Úřad dopustil pochybení, jelikož znalecký posudek znalce 3 odmítl z formálních důvodů, které jsou v porovnání s pochybeními znalce 2 marginální.
37. Centrální zadavatel v rozkladu k otázce smluvních pokut a jejich změny namítá, že se neztotožňuje se závěrem Úřadu, že změnou ujednání o smluvních pokutách mohlo dojít k podstatné změně smlouvy ve smyslu dikce zákona. Centrální zadavatel má za to, že „*jde o pouhou konkretizaci původní rámcové smlouvy, kdy došlo ke zpřesnění smluvních podmínek vážících se na toto konkrétní plnění předpokládané Dodatky Prováděcí smlouvy, přičemž původní dikce rámcové smlouvy by byla nevhodná k předmětnému konkrétnímu plnění*“. Centrální zadavatel změnu ujednání o smluvních pokutách hodnotí jako *změnu*

smlouvy, nikoliv však jako podstatnou změnu smlouvy ve smyslu § 89 odst. 8 nebo § 92 odst. 5 zákona. Centrální zadavatel uvádí, že podle komentářového výkladu podstatné změny smlouvy lze za podstatné změny bezesporu klasifikovat takové změny, které by měly za následek poskytnutí jiného plnění, než které bylo původně sjednáno v rámcové smlouvě, případně pokud by příslušnou změnou došlo k neoprávněnému rozšíření předmětu plnění rámcové smlouvy, anebo které by měly za následek změnu skutečností, které byly předmětem hodnocení při uzavírání rámcové smlouvy. V takovém jednání smluvních stran rámcové smlouvy by pak patrně mohl být vysledován úmysl vyhnout se zadání takové veřejné zakázky v řádném zadávacím řízení (tedy podrobit předmět plnění „řádne soutěži“). K takovému jednání však podle centrálního zadavatele nedošlo a předmětná úprava v dodatcích je pouze přízpusobením konkrétnímu smluvnímu plnění.

38. Centrální zadavatel v rozkladu k otázce kvantifikace náhrady škody namítá, že ze strany Úřadu došlo k nepochopení prováděcí smlouvy, resp. jejích dodatků, když podle centrálního zadavatele si smluvní strany v prováděcí smlouvě, resp. v jejích dodatcích kvantifikovaly svůj odhad toho, jaká výše škody podle jejich předpokladu může nastat v případě, že dojde k porušení smluvních ustanovení. Pro tento argument podle centrálního zadavatele hovoří skutečnost, že institut limitace náhrady škody je v českém právu obtížně akceptovatelný a přestože budoucí legislativa s touto možností počítá, současná legislativa a judikatura soudů limitaci náhrady škody zásadně nepřipouští.
39. Centrální zadavatel v rozkladu k otázce kvantifikace náhrady škody dále namítá, že i kdyby šlo o limitaci náhrady škody, lze hovořit *„pouze o zpřesnění a konkretizaci způsobu určení výše náhrady škody s ohledem na druh, charakter a rozsah poskytovaných služeb, kdy limitace náhrady škody by byla vztahena pouze k této konkrétní Prováděcí smlouvě (resp. k Dodatkům), přičemž výše náhrady škody dle rámcové smlouvy se vztahuje ke všem prováděcím smlouvám uzavíraným na základě této rámcové smlouvy.“*
40. Centrální zadavatel v rozkladu k otázkám smluvních pokut a jejich změny a k otázce kvantifikace náhrady škody souhrnně namítá, že nedošlo k podstatné změně smlouvy, která je Úřadem tvrzena. Došel-li by odvolací orgán k názoru, že k podstatné změně smlouvy došlo, tak podle centrálního zadavatele taková změna smlouvy v žádném případě nemohla mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky, protože *„myšlenková konstrukce, že jiná úprava smluvních pokut a náhrady škody v nabídce by vedly k výběru jiného dodavatele, je absurdní sama o sobě“*. Navíc toto kritérium nebylo v rámci výběru nejvhodnější nabídky vůbec stanoveno.
41. Centrální zadavatel v rozkladu k výroku V. napadeného rozhodnutí namítá, že závěry obsažené ve výroci I. – IV. napadeného rozhodnutí jsou stíženy vadou, která se rozšiřuje i na výrok V. napadeného rozhodnutí. Centrální zadavatel namítá, že se nedopustil žádného pochybení, a tudíž mu neměla být uložena žádná sankce, a to ani pokuta ve výroku V. napadeného rozhodnutí.
42. Centrální zadavatel v rozkladu k výrokům VI. a VII. napadeného rozhodnutí namítá, že není pravdou, že by k uzavření prováděcí smlouvy a jejích dodatků došlo výhradně z vůle centrálního zadavatele bez jakéhokoliv přispění a vůle zadavatele MPSV. Před uzavřením prováděcí smlouvy, resp. jejích jednotlivých dodatků, totiž bylo vždy nezbytné, aby zadavatel MPSV tlumočil centrálnímu zadavateli svou vůli uzavřít prováděcí smlouvu, resp. její dodatky,

kdy to byl právě zadavatel MPSV, kdo byl povinen definovat, jaká plnění si přeje, a posoudit, zda jde o plnění, která je možno podřadit pod plnění specifikovaná v rámcové smlouvě. Z logiky věci je podle centrálního zadavatele zřejmé, že nebylo-li by možné některá plnění podřadit pod plnění rámcové smlouvy, byl by zadavatel MPSV povinen realizovat na taková plnění samostatné zadávací řízení „ve vlastní režii“ a nebyl by oprávněn požadovat po centrálním zadavateli jakoukoli součinnost z titulu dohody o centrálním zadávání ze dne 30. 6. 2013.

43. Centrální zadavatel v rozkladu k výrokům VI. a VII. napadeného rozhodnutí dále namítá, že nesouhlasí se závěrem Úřadu, že nedošlo k situaci, na níž by dopadala jediná výjimka z objektivní odpovědnosti centrálního zadavatele za zákonnost jím realizovaných zadávacích řízení, a sice k situaci, kdy k porušení zákona došlo z důvodu jednání či opomenutí zadavatele. Podle centrálního zadavatele to byl *„právě Zadavatel, kdo měl posoudit, zda požadované plnění je možno požadovat vysoutěžit po Centrálním zadavateli, kdy tím, že by Centrálního zadavatele neinformoval o skutečnosti, že jde o plnění nepodřaditelná pod plnění specifikovaná v rámcové smlouvě uzavřené s Vybraným uchazečem, by Centrálního zadavatele uvedl v omyl.“*.
44. Centrální zadavatel v rozkladu k výrokům VI. a VII. napadeného rozhodnutí dále namítá, že nesouhlasí se závěrem Úřadu, že by uzavření dodatků k prováděcí smlouvě mohlo být realizováno výlučně centrálním zadavatelem bez součinnosti, tedy bez jednání zadavatele MPSV a že pro to, aby se dodatky k prováděcí smlouvě staly účinnými vůči zadavateli MPSV, nestačil pouze podpis vybraného uchazeče a centrálního zadavatele, ale bylo rovněž nezbytně nutné, aby k nim přistoupil též zadavatel MPSV, kdy přistoupení probíhalo podpisem dodatků k prováděcí smlouvě ze strany zadavatele MPSV, tedy jednáním zadavatele MPSV.
45. Centrální zadavatel v rozkladu k výrokům VI. a VII. napadeného rozhodnutí dále namítá, že tím, že Úřad správní řízení vedené proti zadavateli MPSV zastavil, postupoval v rozporu se zákonem, jelikož ignoroval skutečnost, že k uzavření dodatků k prováděcí smlouvě došlo s významným přispěním, tj. s jednáním zadavatele MPSV. Automatická objektivní odpovědnost centrálního zadavatele podle § 3 odst. 3 zákona zde podle centrálního zadavatele nemůže být uplatněna. Centrální zadavatel rovněž namítá, že závěr Úřadu o absenci odpovědnosti zadavatele MPSV je mylný též z důvodu, že byl-li by závěr Úřadu o tom, že uzavření dodatků k prováděcí smlouvě bylo realizováno v rozporu se zákonem, tedy že jejich předmětem bylo plnění, které nelze podřadit pod plnění specifikovaná v rámcové smlouvě, bylo by třeba učinit rovněž závěr, že zadavatel MPSV nezadal uvedené zakázky v souladu se zákonem, když rozhodl, že tyto mají být zadány v režimu vyplývajícím z rámcové smlouvy, ačkoliv mu muselo být zřejmé, že nejsou podřaditelné pod plnění v rámcové smlouvě specifikované.

Závěr rozkladu

46. Centrální zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil v celém rozsahu.

V. Řízení o rozkladu

47. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu centrálního zadavatele.

Stanovisko předsedy Úřadu

48. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
49. V rámci přezkumu zákonnosti podle § 89 odst. 2 správního řádu jsem neshledal rozpor napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy.
50. Úřad postupoval správně a v souladu s právními předpisy, když výrokem I. napadeného rozhodnutí rozhodl, že se centrální zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 21 zákona, když veřejnou zakázku na poskytování služeb obsažených v dodatku č. 1 k prováděcí smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele MPSV nezadal některou z forem zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dne 1. 8. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 1.
51. Úřad postupoval správně a v souladu s právními předpisy, když výrokem II. napadeného rozhodnutí rozhodl, že se centrální zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 89 odst. 8 a v § 92 odst. 5 zákona, když při zadávání veřejné zakázky na poskytování služeb obsažených v dodatku č. 2 k prováděcí smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele MPSV provedl podstatné změny v ujednáních o smluvních pokutách stanovených v rámcové smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem, když v části C.1.5 dodatku č. 2 uvedl: „*Smluvní strany se dohodly, že pro účely tohoto Dodatku č. 2 Prováděcí smlouvy vylučují z aplikace první odstavce čl. 10.1 Smluvní pokuty Rámcové smlouvy a na základě vzájemné dohody společně stanovují, že Dodavatel se zavazuje zaplatit smluvní pokutu ve výši 500,- Kč za každé takové porušení v případě, že dojde k závažnému porušení kvality služeb dle odstavce C.1.4 Kvalita služby*“, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dne 11. 10. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 2.
52. Úřad postupoval správně a v souladu s právními předpisy, když výrokem III. napadeného rozhodnutí rozhodl, že se centrální zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 89 odst. 8 a v § 92 odst. 5 zákona, když při zadávání veřejné zakázky na poskytování služeb obsažených v dodatku č. 3 k prováděcí smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele MPSV provedl podstatné změny v ujednáních o náhradě škody stanovených v rámcové smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem,

když v části C dodatku č. 3 uvedl: „*Smluvní strany se dohodly, že pro účely tohoto Dodatku č. 3 Prováděcí smlouvy vylučují z aplikace čl. 10.2 Náhrada škody Rámcové smlouvy, kdy na základě vzájemné dohody a s ohledem na ustanovení § 379 ObchZ společně konstatují, že úhrnná předvídatelná škoda, jež by v souvislosti s tímto Dodatkem č. 3 Prováděcí smlouvy mohla vzniknout, může činit nejvýše 4 000 000,- Kč (slovy čtyři miliony korun českých). Toto předchozí omezení se netýká škod na zdraví způsobených Dodavatelem*“, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dne 11. 10. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 3.

53. Úřad postupoval správně a v souladu s právními předpisy, když výrokem IV. napadeného rozhodnutí rozhodl, že se centrální zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 89 odst. 8 a v § 92 odst. 5 zákona, když při zadávání veřejné zakázky na poskytování služeb obsažených v dodatku č. 4 k prováděcí smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele MPSV provedl podstatné změny v ujednáních o smluvních pokutách a v ujednáních o náhradě škody stanovených v rámcové smlouvě uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem, když v části C dodatku č. 4 uvedl: „*Smluvní strany se dohodly, že pro účely tohoto Dodatku č. 4 Prováděcí smlouvy vylučují z aplikace první odstavce čl. 10.1 Smluvní pokuty Rámcové smlouvy a na základě vzájemné dohody společně stanovují, že Objednatel je oprávněn požadovat po Dodavateli uhrazení smluvní pokuty ve výši 0,05 % z měsíční ceny každé jednotlivé služby dle kapitol D.3, D.6 a D.7, a to za každý započatý den prodlení. Smluvní strany se dohodly, že pro účely tohoto Dodatku č. 4 Prováděcí smlouvy vylučují z aplikace čl. 10.2 Náhrada škody Rámcové smlouvy, kdy na základě vzájemné dohody a s ohledem na ustanovení § 379 ObchZ společně konstatují, že úhrnná předvídatelná škoda, jež by v souvislosti s tímto Dodatkem č. 4 Prováděcí smlouvy mohla vzniknout, může činit nejvýše 2 000 000,- Kč (slovy dva miliony korun českých). Toto předchozí omezení se netýká škod na zdraví způsobených Dodavatelem*“, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dne 21. 11. 2011 došlo k uzavření smlouvy – dodatku č. 4.
54. Úřad postupoval správně a v souladu s právními předpisy, když výrokem V. napadeného rozhodnutí rozhodl, že se centrálnímu zadavateli za spáchání správních deliktů uvedených ve výrocih I., II., III. a IV. napadeného rozhodnutí podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona ukládá pokuta ve výši 600 000 Kč splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.
55. Úřad postupoval správně a v souladu s právními předpisy, když výrokem VI. napadeného rozhodnutí rozhodl, že se správní řízení v části vedené ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona centrálním zadavatelem a zadavatelem MPSV při uzavření prováděcí smlouvy uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele MPSV podle § 117a písm. d) zákona, kterého se měli dopustit centrální zadavatel a zadavatel MPSV tím, že prováděcí smlouvu uzavřenou mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem na účet zadavatele MPSV, zadali podle rámcové smlouvy uzavřené mezi centrálním zadavatelem a vybraným uchazečem, zastavuje, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce.

56. Pokud jde o výrok VII. napadeného rozhodnutí, pak jsem přezkoumal procesní předpoklady pro podání rozkladu proti tomuto výroku centrálním zadavatelem a dospěl jsem k závěru, že rozklad centrálního zadavatele vůči výroku VII. napadeného rozhodnutí je nepřipustný.
57. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou podrobně rozvedeny důvody, pro které jsem přistoupil k potvrzení výroků I. – VI. napadeného rozhodnutí a zamítnutí rozkladu proti nim směřujícího a k zamítnutí rozkladu části proti výroku VII. napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nepřipustnosti.

VI. K námitkám rozkladu

K námitkám proti výroku I. napadeného rozhodnutí

58. K námitce centrálního zadavatele směřující proti užití znaleckých posudků Úřadem, kdy podle centrálního zadavatele je hodnocení znaleckého posudku znalce 1, zachycené v bodech 240. a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí, zcela nesprávné a naprosto nekonzistentní s dosavadním rozhodováním Úřadu a závěr Úřadu týkající se znaleckého posudku znalce 1 je nesprávný, zavádějící a rozporný s platným právním řádem a k námitce centrálního zadavatele, že je zcela v souladu s dikcí zákona o znalcích a tlumočnících postup znalce 1, kdy znalec činí veškerá možná zjištění, aby na zadanou otázku bylo odpovězeno s co možná nejširším podkladovým spektrem informací o předmětném případě, jen takto je naplněn požadavek § 8 odst. 1 zákona o znalcích a tlumočnících a podle centrálního zadavatele je znalec povinen ve znaleckém posudku využít veškerých dostupných informací, protože pouze takto je oprávněn splnit řádně svou úlohu, tedy objektivně a řádně zhodnotit veškerou problematiku, uvádím následující.
59. Podle § 8 odst. 1 zákona o znalcích a tlumočnících jsou znalci povinni vykonávat znaleckou činnost řádně, ve stanovené lhůtě, oboru (jazyce) a odvětví, pro které byli jmenováni.
60. Podle § 13 odst. 1 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**prováděcí vyhláška**“), příslušný orgán, který v řízení ustanovil znalce, vymezí ve svém opatření jeho úkol, podle okolností případu též formou otázek tak, aby se znalec zabýval jen takovými skutečnostmi, k jejichž posouzení je třeba jeho odborných znalostí.
61. Řádný výkon znalecké činnosti je obecný termín, který v zákoně o znalcích a tlumočnících není dále vymezen, ale z dalších ustanovení zákona a zejména z prováděcí vyhlášky lze tuto povinnost charakterizovat jako povinnost provedení znaleckého úkonu při dodržení stanovených náležitostí znaleckého posudku. Tato povinnost v sobě zahrnuje i řádný způsob zpracování zadaného znaleckého posudku.
62. Úřad v bodě 244. odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že odpovědi na jím formulované otázky měly být zodpovězeny na základě skutkového stavu předestřeného znalci 1 Úřadem; Úřad tím měl na mysli zjištění učiněná z rámcové smlouvy a dodatku č. 1 ohledně vymezení služeb poskytovaných na základě těchto dohod. Ke skutečnosti, že znalec 1 při zpracování znaleckého posudku vycházel také z informací poskytnutých vybraným uchazečem, a k důsledkům tohoto jednání Úřad v bodě 244. odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „*Vtělil-li znalec 1 do svého znaleckého posudku mezi výchozí skutečnosti, na nichž rozvinul své odborné závěry, též skutečnosti tvrzené vybraným uchazečem, zaslané znalci, nelze než uzavřít, že znalecký posudek znalce 1*

z uvedených důvodů nepřispívá ke zjištění a řádnému objasnění skutkového stavu v dané věci. Úřad nemůže pomínout závěry znaleckého posudku, popř. je nahradit vlastním, v dané otázce laickým názorem. Nahrazení, popř. modifikování konkrétních výchozích skutečností, od nichž se odvíjí další odborné úvahy znalce, však nezaručujícími rozhodujícímu orgánu, že závěry ve znaleckém posudku jsou využitelné pro dané správní řízení. (...) Pro zodpovězení otázek kladených na znalce bylo nutné provést analýzu obsahu služeb v předmětných smlouvách nemodifikovaných o definice („specifikaci“) služeb informacemi neobsaženými ve správním spise tak, jak se to stalo v důsledku informace od vybraného uchazeče. (...) Došlo-li na základě vyjádření vybraného uchazeče v nálezkové části ke „specifikaci“ obsahu plnění poskytovaného na základě předmětných smluv a dodatků, došlo tím k posunutí výchozího skutkového stavu pro následné odborné znalecké závěry a odborné závěry uvedené ve znaleckém posudku znalce 1 tedy nebylo možné pro daný případ využít. Je tomu tak i proto, že Úřad neumí ze znaleckého posudku znalce 1 a v něm obsažených vysoce odborných termínů odlišit a vyabstrahovat závěry, při nichž nebyly informace obdržené od vybraného uchazeče použity, a případy, kdy tomu bylo naopak... (...) Jelikož Úřad nemůže jednoznačně identifikovat ve znaleckém posudku závěry, při jejichž formulaci by znalec vyšel toliko z obsahu smluvních dokumentů, a nikoli z vyjádření vybraného uchazeče zaslaného přímo znalci o tom, co vše dle jeho názoru náleželo do jednotlivých kategorií služeb, nemohl Úřad ze znaleckých závěrů, aniž by hodnotil jejich správnost či nesprávnost, vycházet.“

63. Tvzení centrálního zadavatele, že znalec činí veškerá možná zjištění, aby na zadanou otázku bylo odpovězeno s co možná nejširším podkladovým spektrem informací o předmětném případě a že znalec je povinen ve znaleckém posudku využít veškerých dostupných informací se v kontextu § 8 odst. 1 zákona o znalcích a tlumočnících a § 13 odst. 1 prováděcí vyhlášky jeví jako liché. Znalec je totiž povinen držet se úkolu, který mu byl orgánem, který jej v řízení ustanovil, vymezen. Je-li úkol znalce vymezen jako posouzení poskytnutých podkladů a zodpovězení položených dotazů, je logické, že znalec může vycházet výhradně z portfolia poskytnutých podkladů, které nebylo podstatně modifikováno.
64. Nejvyšší soud České republiky v rozsudku sp. zn. 21 Cdo 2939/2013 ze dne 19. 8. 2014 k hodnocení znaleckého posudku uvedl, že „odborné závěry v něm obsažené [ve znaleckém posudku; pozn. předsedy Úřadu] nepodléhají hodnocení soudem. Soud hodnotí přesvědčivost posudku co do jeho úplnosti ve vztahu k zadání, logické odůvodnění jeho závěrů a soulad s ostatními provedenými důkazy. Hodnocení důkazu znaleckým posudkem tedy spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení. Z uvedeného vyplývá, že soud při hodnocení důkazu znaleckým posudkem nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů znalce. Soud - jak vyplývá u výše uvedeného - při hodnocení důkazu znaleckým posudkem zkoumá, zda provedený úkon byl učiněn řádně, tj. zda znalec dodržel soudem uložené zadání (zda odpověděl na otázky, resp. na zadání soudu k předmětu znaleckého úkonu s určitě a srozumitelně vyloženým závěrem, který má oporu v podkladových materiálech, netrpí rozpory atd.). Zjistí-li soud, že znalec zcela nesplnil úkol, který mu soud vymezil v usnesení o ustanovení znalcem, případně, nesplnil-li jej vůbec, nebo nedostatečným způsobem, nebo má-li pochybnosti o věcné správnosti znaleckého posudku, nemůže jej nahradit vlastním názorem, nýbrž musí znalci uložit, aby podal vysvětlení, posudek doplnil nebo jinak odstranil

jeho nedostatky, popřípadě, aby vypracoval nový posudek. Dospěje-li soud k závěru o negativním výsledku tohoto vysvětlení, vyžádá ve smyslu ustanovení § 127 odst. 2 OSŘ tzv. revizní znalecký posudek (srov. též například zprávu Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.12.1980 sp. zn. Cpj 161/79, uveřejněnou pod č. 1 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1981, rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.4.2002 sp. zn. 25 Cdo 583/2001, rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 2.7.2009 sp. zn. 30 Cdo 3450/2007 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 22.1.2014, sp. zn. 26 Cdo 3928/2013).“

65. Přestože byl výše uvedený rozsudek vydán v rámci civilního soudnictví, je aplikovatelný i na hodnocení znaleckého posudku správními orgány. Zákon o znalcích a tlumočnících totiž reguluje znaleckou a tlumočnickou činnost, která slouží jako další podklad pro činnost orgánů veřejné moci nebo právního jednání dalších osob. Orgány veřejné moci jsou přitom vedle soudů rovněž orgány veřejné správy.
66. Úřad při hodnocení důkazu znaleckým posudkem znalce 1 posuzoval, zda jsou závěry znaleckého posudku náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení. Při posouzení zda znalec 1 přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, však Úřad shledal, že znalec 1 sice přihlédl ke všem podkladům mu poskytnutým Úřadem, toto portfolium však rozšířil o informace pocházející od vybraného uchazeče. Úřad přitom správně shledal, že takové rozšíření posuzovaných podkladů vedlo k nemožnosti vycházet ze znaleckého posudku znalce 1. Znalec 1 totiž neprovedl úkon, k němuž byl Úřadem ustanoven, řádně.
67. Úřad při zkoumání, zda znalec 1 zpracovat znalecký posudek řádně zjistil, že znalec 1 nedodržel Úřadem stanovené zadání. Přistoupil-li poté Úřad k zadání totožného znaleckého posudku znalci 2, postupoval v souladu s výše uvedenými závěry Nejvyššího soudu České republiky. Úřad totiž nebyl oprávněn nahradit znalecké posouzení vlastním názorem. Podání vysvětlení znalcem 1, doplnění znaleckého posudku nebo jiné odstranění jeho nedostatků v přezkoumávaném případě nepřipadalo v úvahu, jelikož ze znaleckého posudku nebylo zřejmé, v jakém rozsahu a které konkrétní části znaleckého posudku byly ovlivněny informacemi vybraného uchazeče. Úřadu tak nezbývalo, než zadat vypracování nového znaleckého posudku.
68. Postup Úřadu při hodnocení důkazu znaleckým posudkem znalce 1 považují s ohledem na pravidla hodnocení důkazu znaleckým posudkem, vymezená např. ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, za správný. Rovněž postup Úřadu spočívající v zadání totožného znaleckého posudku znalci 2 považují, s ohledem na předvídaný postup orgánu veřejné moci v případě nesplnění úkolu znalcem, jež byl rovněž vymezen např. ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, za správný. Námitku centrálního zadavatele, že hodnocení znaleckého posudku znalce 1 je zcela nesprávné a naprosto nekonzistentní s dosavadním rozhodováním Úřadu a závěr Úřadu týkající se znaleckého posudku znalce 1 je nesprávný, zavádějící a rozporný s platným právním řádem, proto považují za neopodstatněnou.
69. K námitkám centrálního zadavatele, že podle jeho názoru je i znalecký posudek znalce 2 stížen stejnou „vadou“ jako znalecký posudek znalce 1, neboť na str. 3 znaleckého posudku znalce 2 je uveden seznam výchozích informací, z nichž znalec 2 při zpracování znaleckého posudku vycházel, kde je mj. uvedeno „informace poskytnuté portálem společnosti Fujitsu

Technology Solutions“ a „informace poskytnuté portálem společnosti Microsoft“, z čehož centrální zadavatel dovozuje, že ani znalec 2 se neomezil na informace poskytnuté pouze ze strany Úřadu a naopak vycházel i z informací pocházejících od třetích stran, tedy od vybraného uchazeče a od obchodní společnosti Microsoft a dále k námitce centrálního zadavatele, že Úřad měl ke skutečnosti, že znalec 2 při zpracování znaleckého posudku vycházel i z informací pocházejících od třetích stran, přistupovat stejně jako k ní přistupoval v případě znaleckého posudku znalce 1, kdy centrální zadavatel v postupu Úřadu spatřuje porušení zásady vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu a upozorňuje na možné stížení rozhodnutí, vydaných v řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ, vadou, která je činí rozpornými s právním řádem, uvádím následující.

70. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
71. Úřad usnesením o ustanovení znalce 2 podle § 56 správního řádu ustanovil znalce 2 k vypracování písemného znaleckého posudku ve věci odborného posouzení poskytnutých podkladů a následného zodpovězení položených dotazů. Úkol znalce 2 byl tedy totožný s úkolem znalce 1, rovněž poskytnuté podklady byly totožné.
72. Znalec 2 ve znaleckém posudku mezi podklady pro vypracování znaleckého posudku uvedl mimo jiné „*informace poskytnuté portálem společnosti Fujitsu Technology Solutions*“ a „*informace poskytnuté portálem společnosti Microsoft*“. Znalec 1 ve znaleckém posudku mezi podklady pro vypracování znaleckého posudku mimo jiné uvedl „*Informace poskytnuté společností Fujitsu Technology Solutions s.r.o.*“ a „*Veřejně přístupné zdroje na síti Internet (viz odkazy pod čarou)*“.
73. Internetový portál vybraného uchazeče a obchodní společnosti Microsoft slouží k prezentaci těchto obchodních společností, informace na nich publikované jsou veřejně přístupné všem uživatelům sítě Internet. Informace poskytnuté vybraným uchazečem znalci 1 naopak veřejně dostupné nejsou a týkaly se specifikace obsahu plnění, poskytovaného vybraným uchazečem. Znalec 1 při vypracování znaleckého posudku rovněž vycházel z (na síti Internet) veřejně přístupných informací, na něž odkázal v poznámkách pod čarou. Přestože znalec 2 výslovně na informace publikované na internetovém portálu vybraného uchazeče a obchodní společnosti Microsoft ve svém znaleckém posudku neodkázal, byly mu přístupné rovněž. Informace poskytnuté vybraným uchazečem znalci 1 však na rozdíl od informací veřejně přístupných na internetu nebyly „neutrálními informacemi“, jež by nemohly mít vliv na znalecké posouzení.
74. Veřejně dostupné informace publikované na internetových portálech vybraného uchazeče a obchodní společnosti Microsoft modifikování obsahu Úřadem poskytnutých podkladů zapříčinit nemohly. Souvisely totiž pouze s obecnou prezentací těchto obchodních společností, na rozdíl od informací konkrétního charakteru o software užívaného zadavatelem MPSV, které znalci 1 poskytl vybraný uchazeč. Centrální zadavatel přitom v rozkladu opominul, že informace poskytnuté vybraným uchazečem, z nichž znalec 1 při zpracování znaleckého posudku vycházel, způsobující vadu znaleckého posudku 1, jsou po stránce obsahové a po stránce veřejné dostupnosti naprosto odlišné od informací

publikovaných na internetových portálech vybraného uchazeče a obchodní společnosti Microsoft. Tyto skutkové okolnosti nelze pominout a z pouhého přihlídnutí k veřejně dostupným informacím, nelze vyvozovat, že i znalecký posudek znalce 2 je stížen stejnou vadou jako znalecký posudek znalce 1, jak centrální zadavatel namítá v rozkladu.

75. S ohledem na výše uvedené skutkové okolnosti, nelze informace dostupné na internetových portálech vybraného uchazeče a obchodní společnosti Microsoft dostupné oběma znalcům považovat za stejně či jen srovnatelně ovlivňující závěry posudku znalce 2, jako tomu bylo v případě informací poskytnutých vybraným uchazečem znalci 1.
76. Vedle toho Úřad v bodě 250. odůvodnění napadeného rozhodnutí zhodnotil znalecký posudek znalce 2 a mimo jiné uvedl, že z jeho obsahu je zřejmé, že došlo ke komplexnímu a objektivnímu posouzení a vyhodnocení předložených podkladů a k vypracování relevantního závěru z nich vyplývajících. Při hodnocení znaleckého posudku znalce 2 Úřad neshledal, že by byly dány skutečnosti nebo důkazy, kterými by mohla být zpochybněna správnost závěrů znaleckého posudku znalce 2.
77. Při přezkumu těchto závěrů Úřadu jsem shledal, že při hodnocení důkazů znaleckým posudkem znalce 2 se Úřad zabývá tím, zda závěry v něm uvedené jsou náležitě odůvodněny a zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda znalec 2 vyčerpal úkol v rozsahu, jak mu byl zadán, zda přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se měl vypořádat, zda jeho závěry jsou podloženy výsledky řízení a nejsou v rozporu s výsledky ostatních provedených důkazů. Úřad tak při hodnocení důkazů znaleckým posudkem znalce 2 postupoval správně, držel se totiž postupu vymezeného například ve stanovisku Nejvyššího soudu ČR č. j. Pls 3/80 ze dne 23. 12. 1980 s názvem „K provádění důkazů znaleckým posudkem“. Hodnocení důkazů znaleckým posudkem znalce 2 tudíž není stížen vadou, jako je tomu u znaleckého posudku znalce 1, kdy Úřad správně shledal, že znalec 1 neprovedl úkon, k němuž byl Úřadem ustanoven řádně. Námitky centrálního zadavatele o stížení znaleckého posudku znalce 2 vadou proto považuji za neopodstatněné.
78. Při přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek centrálního zadavatele jsem vzhledem k výše uvedenému shledal, že napadené rozhodnutí je v souladu s veřejným zájmem, odpovídá okolnostem daného případu a nevytváří nedůvodné rozdíly mezi skutkově shodnými nebo podobnými případy. Námitku centrálního zadavatele, který v postupu Úřadu spatřuje porušení zásady vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu, proto považuji za neopodstatněnou.
79. K námitce centrálního zadavatele o možném stížení rozhodnutí, vydaných v řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ, vadou, která je činí rozpornými s právním řádem, uvádím následující.
80. Dne 18. 12. 2013 předseda Úřadu vydal rozhodnutí č. j. ÚOHS-R253,257,258,264/2013/VZ-24594/2013/310/PSe, který potvrdil rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ-15372/2013/511/MOn ze dne 14. 8. 2013 a proti němu podané rozklady zamítl. Úřad i předseda Úřadu ve všech rozhodnutích vydaných ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ účastníky řízení poučil o opravných prostředcích. Domníval-li se centrální zadavatel, že ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ došlo k vydání rozhodnutí, která jsou stížena vadou, jež je činí rozpornými s právním řádem, mohl využít (a také využil) institutů podle zákona

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů. S ohledem na skutečnost, že předmětem tohoto rozhodnutí o rozkladu je přezkum napadeného rozhodnutí, vydaného ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S438/2012/VZ, nelze tuto námitku vůbec považovat za námitku směřující proti napadenému rozhodnutí.

81. K námitce centrálního zadavatele, že Úřad pochybil v tom směru, že znalecké posudky znalce 1 a znalce 2 hodnotil z materiálně obsahového hlediska tendenčně a účelově, kterou centrální zadavatel nijak blíže nespecifikoval, uvádím následující.
82. Ve výše uvedeném vypořádání ostatních námitek centrálního zadavatele směřujících proti užití znaleckých posudků Úřadem jsem neshledal pochybení Úřadu při hodnocení znaleckých posudků, naopak jsem dospěl k závěru, že Úřad správně vyhodnotil, že z posouzení znaleckého posudku znalce 1 nelze ve věci tohoto správního řízení vycházet a že obsahem znaleckého posudku znalce 2 bylo komplexní a objektivní posouzení a vyhodnocení předložených podkladů, na základě nichž znalec 2 vypracoval relevantní závěry. Při přezkumu postupu Úřadu jsem dospěl k závěru, že Úřad postupoval v souladu se stanoviskem Nejvyššího soudu ČR „K provádění důkazů znaleckým posudkem“ a znalecké posudky hodnotil v souladu s právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyšší soud České republiky sp. zn. 21 Cdo 2939/2013 ze dne 19. 8. 2014. Námitku centrálního zadavatele, že Úřad znalecké posudky hodnotil z materiálně obsahového hlediska tendenčně a účelově, proto považuji za neopodstatněnou.
83. K námitce centrálního zadavatele, že Úřad měl zadat vypracování revizního znaleckého posudku, když obdržel do značné míry protikladné znalecké posudky, uvádím následující.
84. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.
85. Podle § 56 věty první správního řádu závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce.
86. V rámci výše uvedeného vypořádání námitek centrálního zadavatele směřujících proti použití znaleckých posudků Úřadem jsem shledal, že Úřad v napadeném rozhodnutí správně vyhodnotil, že ze znaleckého posudku znalce 1 nebylo možné ve správním řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí vycházet. Byl-li jeden ze dvou protikladných znaleckých posudků stížen takovou vadou, že z něj Úřad nemohl vycházet, podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí zůstal toliko posudek znalce 2, který Úřad vzal jako podklad rozhodnutí v tomto správním řízení. V tomto správním řízení tak vůbec nenastala tvrzená protikladnost znaleckých posudků užitých jako důkaz o stavu věci. Nelze proto hovořit o tom, že měl Úřad činit kroky, například zadat vypracování revizního znaleckého posudku, za účelem vyloučení protikladnosti dvou důkazních prostředků, když mezi podklady pro vydání napadeného rozhodnutí zůstal pouze jeden znalecký posudek, tj. znalecký posudek znalce 2. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 583/2001 ze dne 25. 4. 2002 je totiž přezkoumání závěrů znaleckého posudku dalším posudkem jiného znalce, vědeckého ústavu nebo jiné instituce (tzv. revizní znalecké zkoumání) je namíště tehdy, jestliže znaleckým dokazováním nebyly objasněny všechny skutečnosti potřebné

k rozhodnutí ve věci, k nimž je třeba odborných znalostí, popř. jestliže soud má k dispozici dva znalecké posudky s rozdílnými závěry o stejné otázce a pro rozpory, které se nepodařilo v řízení odstranit, nemohou být tyto znalecké posudky podkladem pro rozhodnutí. Námitku centrálního zadavatele, že Úřad měl učinit to procesní rozhodnutí, že zadá vypracování revizního znaleckého posudku, proto nepovažuji za opodstatněnou.

87. K námitce centrálního zadavatele směřující proti hodnocení znaleckého posudku znalce 2, kdy centrální zadavatel znaleckému posudku znalce 2 vytýká, že znalec 2 akceptuje ekonomičnost plnění, že nelze akceptovat ekonomické hodnocení plnění ze strany znalce v oboru kybernetiky, v odvětví výpočetní techniky a že znalecký posudek znalce 2 obsahuje špatné hodnocení délky trvání jednotlivých ujednání, když znalec 2 shledal, že jednotlivé dodatky jsou rozporně od textu rámcové smlouvy účinné i v době, kdy již skončí účinnost rámcové smlouvy, kdy podle centrálního zadavatele Úřad v napadeném rozhodnutí tuto otázku zcela pomíjí a v rozhodnutí ze dne 25. 2. 2013 bagatelizuje, uvádím následující.
88. Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
89. Úřad v bodě 251. odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: *„Současně je třeba konstatovat (a přisvědčit tak názorům centrálního zadavatele a zadavatele mj. uváděným v jejich rozkladech), že rovněž znalecký posudek znalce 2 se vyslovuje sekundárně k některým jiným otázkám, než na které byl tázán (např. některé ekonomické aspekty vyplývající z uzavřených smluvních vztahů, vyslovování se k množství vynaložených veřejných prostředků na zajištění předmětu plnění, posuzování doby plnění prováděcí smlouvy a jejích dodatků ve vztahu k době plnění stanovené v rámcové smlouvě...), (...) Úřad nemůže než v tomto ohledu dovodit, že tyto závěry jsou zcela oddělitelné od odpovědí na Úřadem položené otázky, Úřad k nim při vyvozování skutkových (odborných) závěrů nepřihlédl, neboť posouzení některých těchto otázek přísluší toliko správnímu orgánu nebo nejsou v tomto správním řízení vůbec rozhodné, přičemž tyto (ke stanovenému úkolu) nerelevantní úvahy nezpůsobují dle jeho názoru nepoužitelnost takového důkazu ve správním řízení.“*
90. Správní řád ukládá Úřadu povinnost hodnotit podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je otázkou volného hodnocení důkazů Úřadem, ze kterých podkladů a na základě jakých úvah zjistí relevantní stav věci, jež je předmětem vedení tohoto správního řízení, tak aby došlo k naplnění zásady materiální pravdy podle § 3 správního řádu. Úřad je tedy oprávněn z podkladů pro vydání rozhodnutí a především z důkazů vybírat právě ty, jež jsou pro věc relevantní.
91. Centrálním zadavatelem uvedená posouzení znalce 2, z nichž vyvozuje vady znaleckého posudku znalce 2, považuji za zcela oddělitelná od odpovědí na Úřadem položené otázky. Posouzení ekonomičnosti plnění totiž není v tomto správním řízení rozhodné a hodnocení délky trvání jednotlivých ujednání přísluší správnímu orgánu. Úřad tak byl oprávněn, aniž by hodnotil odborné závěry znalce 2, vycházet z tohoto znaleckého posudku, samozřejmě mimo posouzení, která nebyla předmětem znaleckého zkoumání a která znalec 2 uvedl nad rámec Úřadem požadovaného zkoumání.
92. Shledal-li Úřad, že znalecký posudek znalce 2 se sekundárně vyslovuje k některým jiným otázkám, než na které byl znalec 2 tázán, přičemž takové závěry lze oddělit od odpovědí

na Úřadem položené otázky, a k těmto závěrům Úřad nepřihlédl, učinil tak správně a v rámci zásady volného hodnocení důkazů ve správním řízení. Tento postup Úřad řádně odůvodnil, postupoval tudíž v souladu se správním řádem.

93. Námitku centrálního zadavatele směřující proti hodnocení znaleckého posudku znalce 2 Úřadem, proto považují za neopodstatněnou. Rovněž námitku centrálního zadavatele, že Úřad v napadeném rozhodnutí zcela pomíjí centrálním zadavatelem tvrzené nesprávné hodnocení znaleckého posudku znalce 2, s ohledem na vypořádání této námítky obsahem bodu 251. odůvodnění napadeného rozhodnutí, považují za neopodstatněnou.
94. K vypořádání námítky centrálního zadavatele, že Úřad v rozhodnutí ze dne 25. 2. 2013 bagatelizuje nesprávné hodnocení znaleckého posudku znalce 2, odkazují na vypořádání upozornění centrálního zadavatele na možné stížení rozhodnutí, vydaných v řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ, vadou, která je činí rozpornými s právním řádem, uvedené v tomto rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že předmětem tohoto rozhodnutí o rozkladu je přezkum napadeného rozhodnutí, vydaného ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S438/2012/VZ, není upozornění na vadu rozhodnutí vydaného v jiném správním řízení námitkou rozkladu směřující vůči napadenému rozhodnutí.
95. K námitce centrálního zadavatele, že se Úřad dopustil pochybení v hodnocení znaleckého posudku znalce 2, když v bodech 252. a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí přešel pozměnění položených otázek znalcem 2, v čemž centrální zadavatel spatřuje porušení principu objektivního hodnocení důkazů, uvádím následující.
96. Úřad v bodě 252. a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: *„Je třeba vyslovit oprávněnost námítky centrálního zadavatele, že znalec 2 formálně pozměnil některé otázky, které mu Úřad stanovil k zodpovězení. Znalec 2 „modifikoval“ otázku č. 1, kdy místo odpovědi na komplexně položenou otázku (...) odpověděl na její dílčí část, neboť z poskytovaných služeb vyňal doplňkové služby stanovené v bodě 2. přílohy č. 2 rámcové smlouvy. V případě otázky č. 2 pak znalec 2 komplexně odpověděl na otázku, kterou mu položil Úřad. Zde je však nutné akcentovat, že při hodnocení důkazů znaleckým posudkem se Úřad důsledně zabýval mimo jiné i tím, zda znalec vyčerpал úkol v rozsahu, jak mu byl zadán, zda přitom přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se měl vypořádat, a zda jeho závěry jsou podloženy výsledky znaleckého zkoumání, což je stěžejní při vyslovení závěru o použitelnosti závěrů uvedených v takového důkazu ve správním řízení. Přitom Úřad zjistil, že tyto doplňkové služby, které ze své odpovědi na otázku 1 vyňal, byly předmětem otázek následujících, které znalec 2 řádně odpověděl, a řádně a úplně se tak ve svých odpovědích (posudkové části) s nimi vypořádal. Z výše uvedeného je zřejmé, že Úřad vyhodnotil, že znalec 2 komplexně a objektivně posoudil jednotlivé aspekty, podrobně se zabýval výkladem jednotlivých pojmů a prostřednictvím logicky vyložených argumentů vysvětlil svůj závěr...“*
97. Úřad je bez pochyby povinen hodnotit důkazy objektivně, jedině tak lze dosáhnout i objektivního posouzení daného případu a vedení správního řízení v souladu se zásadou materiální pravdy podle § 3 správního řádu. Zároveň Úřad podle § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí důkazy podle své úvahy.
98. Úřad v napadeném rozhodnutí potvrdil centrálním zadavatelem namítané pozměnění některých otázek znalcem 2 a dále se v bodě 255. odůvodnění napadeného rozhodnutí

zabýval možným vlivem této okolnosti na použitelnost závěrů znaleckého posudku znalce 2. Úřad přitom uvedl, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se řídil, tj. přezkoumatelným způsobem vylíčil důvody, na základě nichž dospěl k závěru, že znalec 2 „komplexně a objektivně posoudil jednotlivé aspekty, podrobně se zabýval výkladem jednotlivých pojmů a prostřednictvím logicky vyložených argumentů vysvětlil svůj závěr“.

99. Úřad se pozměněním některých otázek znalcem 2 zabýval, závěr, který z této skutečnosti vyvodil, řádně odůvodnil. Nelze se proto ztotožnit s námitkou centrálního zadavatele, že Úřad přešel pozměnění položených otázek znalcem 2. Úřad přezkoumatelným způsobem vylíčil, jakým způsobem hodnotil důkazy, nelze se proto ztotožnit ani s námitkou centrálního zadavatele, že se Úřad dopustil porušení principu objektivního hodnocení důkazů.
100. Námitku centrálního zadavatele, že se neztotožňuje se závěrem Úřadu, uvedeným v bodě 250. odůvodnění napadeného rozhodnutí, považuji s ohledem na výše uvedené vypořádání námitek proti hodnocení znaleckého posudku znalce 2, když jsem žádnou z těchto námitek neshledal opodstatněnou, rovněž nepovažuji za opodstatněnou.
101. K námitce centrálního zadavatele, že byt' Úřad znalecký posudek znalce 1 v tomto správním řízení neužil, považuje jej centrální zadavatel za zcela relevantní a připojuje k němu své vyjádření, uvádím následující.
102. Podle § 36 odst. 2 věty první správního řádu mají účastníci právo vyjádřit v řízení své stanovisko.
103. Účastník může vyjádřit své stanovisko v podstatě k čemukoli, co se týká řízení a správní orgán musí účastníkovi dát možnost toto své stanovisko vyjádřit. Správní orgán však není stanoviskem účastníka řízení nikterak vázán.
104. Otázkou použitelnosti znaleckého posudku znalce 1 jsem se již v rámci odůvodnění tohoto rozhodnutí zabýval při vypořádání námitek centrálního zadavatele směřujících proti užití znaleckých posudků znalce 1 a znalce 2. Přitom jsem dospěl k závěru o neopodstatněnosti námitek směřujících proti závěru Úřadu o nemožnosti vycházet ze znaleckých závěrů znalce 1 a závěr Úřadu, uvedený v bodě 244. odůvodnění napadeného rozhodnutí, že Úřad ze znaleckých závěrů znalce 1, aniž by hodnotil jejich správnost či nesprávnost, nemůže vycházet, jsem shledal správným.
105. Stanovisko centrálního zadavatele o relevantnosti znaleckého posudku znalce 1 a vyjádření centrálního zadavatele k němu jsem v rámci tohoto řízení o rozkladu podle § 50 odst. 4 správního řádu vzal v potaz. S ohledem na závěr o správnosti postupu Úřadu, kdy Úřad shledal, že ze znaleckého posudku znalce 1 nelze vycházet a vzhledem k tomu, že centrální zadavatel ve stanovisku vyjádřil svůj názor na znalecký posudek znalce 1, přičemž toto vyjádření nemá charakter námitek, neboť nesměruje proti napadenému rozhodnutí, neshledal jsem stanovisko centrálního zadavatele způsobitelným ovlivnit závěr Úřadu uvedený v bodě 244. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vedle toho, dospěl-li jsem k závěru, že Úřad správně nevycházel ze znaleckého posudku znalce 1 jako podkladu rozhodnutí, pak ani stanovisko centrálního zadavatele k tomuto posudku nemůže mít žádnou relevanci ve vztahu k napadenému rozhodnutí. Námitku centrálního zadavatele o relevantnosti znaleckého posudku znalce 1, proto považuji za neopodstatněnou.

106. K námitce centrálního zadavatele, že se Úřad dopustil pochybení, když odmítl provést důkaz znaleckým posudkem znalce 3, čímž se podle centrálního zadavatele Úřad dopustil pochybení, jelikož znalecký posudek znalce 3 odmítl z formálních důvodů, které jsou v porovnání s pochybeními znalce 2 marginální, uvádím následující.
107. Podle § 51 odst. 1 věty první správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.
108. Podle § 2 odst. 1 věty první správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.
109. Úřad se v bodě 257. a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval hodnocením vhodnosti znaleckého posudku znalce 3 jako důkazního prostředku. V bodě 262. odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k tomuto závěru: „*Úřad proto při hodnocení nemohl přisoudit tomuto důkazu relevanci, neboť z jeho obsahu nabyl pochybnosti o postupu, jakým se dobral k závěrům v posudkové části znaleckého posudku, kde dovozuje soulad všech služeb dle dodatku č. 1 k prováděcí smlouvě s rámcovou smlouvou, přestože se z jeho obsahu podává, že část služeb z určitých kategorií vyjímá a nezahrnuje je do úvah.*“
110. Úřad při hodnocení znaleckého posudku znalce 3 v souladu s postupem při hodnocení znaleckých posudků uvedeným např. v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 21 Cdo 2939/2013 ze dne 19. 8. 2014 posoudil, zda jsou závěry posudku náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení. Úřad přitom zjistil, že znalec 3 ve znaleckém posudku při popisu 4. kategorie služeb, definované v příloze 2 rámcové smlouvy, která je zcela zásadní pro posouzení souladu prováděcí smlouvy a jejích dodatků s rámcovou smlouvou, vypustil a přehlédl označení operačního systému BS 2000 a databázových systémů (Informix a Oracle), pro které je poskytování služeb 4. kategorie na základě přílohy č. 2 rámcové smlouvy určeno. Znalec 3 tak při vypracování znaleckého posudku nepřihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat. Znalecký posudek znalce 3 proto nelze považovat za důkazní prostředek vhodný ke zjištění stavu věci ve smyslu § 51 odst. 1 věty první správního řádu, a tudíž ani opatření důkazů z něj není s ohledem na zachování zásady legality podle § 2 odst. 1 správního řádu možné.
111. Skutečnost, pro niž Úřad shledal znalecký posudek znalce 3 nevhodným důkazním prostředkem, považuji za zcela zásadní a za neoznačitelnou jako marginální formální důvod pro odmítnutí důkazního prostředku. Námitku centrálního zadavatele o pochybení Úřadu, když odmítl provést důkaz znaleckým posudkem znalce 3, proto považuji za neopodstatněnou.

K námitkám proti výrokům II., III. a IV. napadeného rozhodnutí

Ke změně zadávacích podmínek a ke změně rámcové smlouvy

112. Podle § 11 odst. 1 zákona se rámcovou smlouvou pro účely tohoto zákona rozumí písemná smlouva mezi zadavatelem a jedním či více uchazeči uzavřená na dobu určitou, která

upravuje podmínky týkající se jednotlivých veřejných zakázek na pořízení opakujících se dodávek, služeb či stavebních prací s obdobným předmětem plnění zadávaných po dobu platnosti rámcové smlouvy, zejména pokud jde o cenu a množství.

113. K rámcové smlouvě nejprve v obecné rovině uvádím, že podle rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 73/2008 ze dne 2. 3. 2010 je jejím účelem stanovení podmínek, za nichž budou uzavírány jednotlivé smlouvy na konkrétní plnění, jež budou mít charakter veřejné zakázky.
114. Krajský soud v Brně v citovaném rozsudku k institutu rámcové smlouvy uvedl: *„V rámcové smlouvě lze tedy předem upravit vzájemná práva a povinnosti zadavatele a dodavatele příslušného plnění pro případ, že s dodavatelem bude nakonec smlouva na konkrétní plnění uzavřena; zejména v ní musí být upraveny cenové podmínky jednotlivých plnění ve prospěch zadavatele a podmínky týkající se množství plnění. Sjednání těchto podmínek již v samotné rámcové smlouvě je nezbytné. Kromě toho mohou být součástí rámcové smlouvy kompletní podmínky takového plnění (lhůty pro takové plnění, vzájemná součinnost obou smluvních stran, místo dodání plnění, podmínky úplnosti plnění atd.). Rozsah dohodnutých podmínek nad rámec ceny a množství plnění, jež si mezi sebou zadavatel a vybraný dodavatel pro realizaci budoucích plnění v rámcové smlouvě upraví, není žádným ustanovením zákona o veřejných zakázkách nijak omezen. Dostatečnou specifikaci plnění, jež bude po vybraných dodavatelích požadovat, musí zadavatel stanovit již v průběhu zadávacího řízení, na základě kterého je určena osoba (dodavatel), se kterou je následně rámcová smlouva uzavřena. Čím přesněji jsou již v této fázi samotný předmět a související podmínky plnění ve prospěch zadavatele vymezeny, tím konkrétněji je dán rozsah rámcové smlouvy, na základě které pak již zjednodušeným postupem jsou zadávány jednotlivé veřejné zakázky, a tím snadnější je samotná kontraktační fáze týkající se jednotlivých plnění. Na tato jednotlivá plnění spočívající v realizaci již konkrétních veřejných zakázek mohou být ve velmi krátkých časových úsecích uzavírány již velmi jednoduché smlouvy, ve kterých bude možné dohodnout toliko podmínky specifické pro každou jednotlivou veřejnou zakázku. Třeba tedy předeslat, že postup s využitím rámcové smlouvy je postupem rozpadajícím se do dvou na sebe navazujících fází. Zadavatel v první fázi zvolí jednoho nebo více uchazečů (v takovém případě nejméně tři), s nimiž uzavře rámcovou smlouvu. Následně ve druhé fázi na základě takto uzavřené rámcové smlouvy (pokud jde o smluvní strany i obsah plnění, na které rámcová smlouva dopadá) zadává jednotlivá dílčí plnění, jež jsou samostatnými dílčími veřejnými zakázkami. Nejprve si tedy zadavatel s uchazeči dohodne základní pravidla, která jsou pak aplikována po dobu v rámcové smlouvě vymezenou na opakující se plnění, na něž dopadá předmět rámcové smlouvy (a tím předmět všech konkrétních plnění). V případě kontraktace rámcové smlouvy na budoucí plnění, jež je veřejnou zakázkou, se obecně aplikuje zákon o veřejných zakázkách shodně jako v případech zadávání „běžných“ veřejných zakázek. Výjimku představují pouze výslovně stanovená odlišná pravidla uvedená v § 89 a násl. zákona o veřejných zakázkách. Zadavatel tedy postupuje tak, jako by zadával „běžnou“ veřejnou zakázku (s ohledem na druhy a kategorie veřejných zakázek a skutečnost, o jakého zadavatele se jedná). Zadavatel je však povinen již v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení uvést, zda hodlá uzavřít rámcovou smlouvu s jedním či více uchazeči.“*
115. K uzavření rámcové smlouvy zadavatel využil jednací řízení s uveřejněním.

116. Podle § 17 písm. l) zákona se zadávacími podmínkami rozumí veškeré požadavky zadavatele uvedené v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení, zadávací dokumentaci či jiných dokumentech obsahujících vymezení předmětu veřejné zakázky.
117. Centrální zadavatel v bodě 5. Obchodní podmínky zadávací dokumentace veřejné zakázky uvedl: *„Součástí nabídky uchazeče musí být podepsaný návrh Rámcové smlouvy... Uchazeč je oprávněn navrhnout ve zvláštním dokumentu dílčí změnu návrhu Rámcové a Prováděcí smlouvy, kterou je povinen odůvodnit. Návrhem změn není Zadavatel vázán, návrhy změn se však mohou stát předmětem jednání o nabídce.“* Zadavatel si tedy stanovil, že je možné provést dílčí změny rámcové smlouvy, avšak o takových změnách bude jednat.
118. Úprava smluvní pokuty a náhrady škody v rámcové smlouvě je ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 73/2008 ze dne 2. 3. 2010 „podmínkou dohodnutou nad rámec ceny a množství plnění“ a možnost jejího sjednání není žádným ustanovením zákona nijak omezena. To znamená, že není dán zákaz o tomto jednat, nicméně i takové jednání a jeho výsledek musí být v souladu se zákonem a s v něm vyjádřenými zásadami.
119. O podmínkách plnění veřejné zakázky, s výjimkou zadávacích podmínek podle § 17 písm. l) zákona, byl centrální zadavatel oprávněn s uchazeči jednat v rámci jednání o nabídkách uchazečů, tedy v „jednací“ části jednacího řízení s uveřejněním. Výsledná úprava podmínek, za nichž budou veřejné zakázky realizovány, tak byla až součástí uzavřené rámcové smlouvy.
120. Podle čl. 10.1 rámcové smlouvy se vybraný uchazeč zavázal zaplatit smluvní pokutu ve výši 0,05 % ze smluvní ceny podle prováděcí smlouvy za každý i započatý den prodlení s plněním závazku podle prováděcí smlouvy.
121. Podle čl. 10.2 rámcové smlouvy se smluvní strany dohodly, že úhrnná předvídatelná škoda, jež by v souvislosti s touto smlouvou mohla vzniknout, může činit nejvýše 400 000 000 Kč, a to za celou dobu trvání rámcové smlouvy.
122. Podle § 89 odst. 8 zákona při zadávání veřejných zakázek na základě rámcové smlouvy nejsou účastníci rámcové smlouvy oprávněni sjednat podstatné změny podmínek stanovených rámcovou smlouvou.
123. Podle § 92 odst. 5 zákona při zadávání zakázek na základě rámcové smlouvy nesmějí strany za žádných podmínek provádět podstatné změny v podmínkách stanovených v této rámcové smlouvě.
124. Zákon tak v době po ukončení zadávacího řízení uzavřením rámcové smlouvy, připouští pouze nepodstatné změny rámcovou smlouvou stanovených podmínek. Samostatné dílčí veřejné zakázky zadávané na základě rámcové smlouvy, tj. ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 73/2008 ze dne 2. 3. 2010 ve „druhé fázi“ postupu s využitím rámcové smlouvy, tak musí být zadávány za podstatně nezměněných, v rámcové smlouvě stanovených, podmínek. K tomu blíže v následujících částech odůvodnění tohoto rozhodnutí.

Ke změně ujednání o smluvní pokutě

125. K námitce centrálního zadavatele, že se neztotožňuje se závěrem Úřadu, že změnou ujednání o smluvních pokutách mohlo dojít k podstatné změně smlouvy ve smyslu dikce zákona, kdy centrální zadavatel má za to, že *„jde o pouhou konkretizaci původní rámcové smlouvy, kdy došlo ke zpřesnění smluvních podmínek vážících se na toto konkrétní plnění*

předpokládané Dodatky Prováděcí smlouvy, přičemž původní dikce rámcové smlouvy by byla nevhodná k předmětnému konkrétnímu plnění“ a kdy centrální zadavatel změnu ujednání o smluvních pokutách hodnotí jako změnu smlouvy, nikoliv však jako podstatnou změnu smlouvy ve smyslu § 89 odst. 8 nebo § 92 odst. 5 zákona a k s tím související argumentaci centrálního zadavatele, uvádím následující.

126. Úřad v bodě 273. odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že za podstatnou změnu rámcové smlouvy lze považovat i změnu sankčních podmínek a podmínek týkajících se náhrady škody. Naproti tomu centrální zadavatel v rozkladu uvedl, že odlišné ujednání výše smluvní pokuty v dodatku č. 2 nepovažuje za podstatnou změnu smlouvy, ale pouze za změnu smlouvy a přizpůsobení konkrétnímu smluvnímu plnění.
127. K problematice podstatné změny smlouvy nejprve v obecné rovině uvádím, že tato problematika je již v rozhodovací praxi Úřadu ustálena. Úřad např. v rozhodnutí č. j. ÚOHS-S354/2013/VZ-7693/2015/533/LMa ze dne 24. 3. 2015 uvedl: *„Úřad konstatuje, že o podstatnou změnu smlouvy, která byla uzavřena v souladu se zadávacími podmínkami dané veřejné zakázky, se jedná zejména v těch případech, pokud v průběhu plnění veřejné zakázky nastane skutečnost, která mění původní znění smlouvy takovým způsobem, že tato změna mohla mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky, neboť, pokud by byla známa uchazečům již při zadávání původní veřejné zakázky na danou smlouvu, mohla zapříčinit rozšíření okruhu dodavatelů ochotných zúčastnit se zadávacího řízení při nově nastavených zadávacích podmínkách a to tím spíše, jsou-li měněné skutečnosti v předmětné smlouvě či v zadávací dokumentaci pevně stanoveny nebo nespádají do výjimky povolené zadávací dokumentací, případně jsou-li hodnotícími kritérii. V tomto ohledu je proto nezbytné, aby každá změna zadávacích podmínek byla doprovázena vždy adekvátním postupem zadavatele pro zajištění principu transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.“* V citovaném rozhodnutí Úřad rovněž uvedl: *„podstatnou změnu lze, zjednodušeně řečeno, definovat jako takovou změnu původně sjednané smlouvy, která vykazuje záměr smluvních stran stanovit nové smluvní podmínky a tudíž fakticky uzavřít novou smlouvu.“*
128. Úřad se podstatnou změnou smlouvy zabýval také v pravomocném rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S67/2010/VZ-12665/2010/540/DCh ze dne 22. 11. 2010, které bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R211/2010/VZ-7189/2011/310/EKu ze dne 12. 5. 2011, kde je stanoveno, že *„návrh smlouvy o dílo je závazný jak pro uchazeče, tak i pro zadavatele“*. Dále je v citovaném rozhodnutí v návaznosti na změnu doby plnění smlouvy o dílo oproti původním zadávacím podmínkám uvedeno, že zadavatel změnou doby plnění smlouvy uzavřením dodatku k této smlouvě *„zvýhodnil vybraného uchazeče oproti jiným uchazečům, resp. potencionálním dodavatelům, neboť ostatní uchazeči při vypracování resp. podávání svých nabídek vycházeli z původně stanovených podmínek zadání.“*
129. Z výše uvedeného a z povahy rámcové smlouvy, jakožto podkladu (rámce) pro zadávání jednotlivých veřejných zakázek, plyne nemožnost smluvních stran provádět podstatné změny podmínek upravených v rámcové smlouvě. Podstatné změny nesmějí být prováděny zejména u těch částí smlouvy, které byly předmětem hodnocení při zadávání rámcové smlouvy. Při nerespektování tohoto pravidla by zadavatel totiž nezadával konkrétní veřejné zakázky na základě původně vysoutěžené rámcové smlouvy, ale na základě podstatně změněného smluvního základu, který nebyl podroben soutěžnímu řízení.

130. Ujednání o smluvní pokutě, zahrnutá v návrhu rámcové smlouvy a následně v rámcové smlouvě, lze považovat za takové vymezení vztahů mezi smluvními stranami, jež musí být respektováno při zadávání veřejných zakázek na základě rámcové smlouvy (základní rámec či podmínky jak o nich pojednává Krajský soud v Brně v rozsudku sp. zn. 62 Ca 73/2008 ze dne 2. 3. 2010). V případě zadávání veřejných zakázek na základě již uzavřené rámcové smlouvy však nejsou účastníci rámcové smlouvy podle § 89 odst. 8 a § 92 odst. 5 zákona oprávněni sjednat podstatné změny podmínek stanovených rámcovou smlouvou. Pro posouzení možnosti centrálního zadavatele a vybraného uchazeče upravit v dodatcích k prováděcí smlouvě smluvní pokuty odlišně od rámcové smlouvy, je tak podstatné zjištění, zda se v případě změny ujednání o smluvních pokutách jedná o podstatnou či o nepodstatnou změnu rámcové smlouvy.
131. Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku C-454/06 ze dne 19. 6. 2008 ve věci Presstext Nachrichtenagentur GmbH proti Rakousku, uvedl případy, kdy lze považovat změnu smlouvy za podstatnou. Podmínkou pro konstatování, že změna smlouvy byla podstatná je A) uskutečnění změny během doby trvání veřejné zakázky, Soudní dvůr Evropské unie v zmiňovaném rozsudku uvedl: *„Změnu veřejné zakázky během doby trvání lze považovat za podstatnou (...)“* Zároveň však musí dojít k naplnění podmínky B) *„pokud by zavedla podmínky, které by umožnily, pokud by se vyskytovaly v původním postupu při zadávání veřejné zakázky, připuštění jiných uchazečů než těch, kteří byli původně připuštěni, nebo pokud by umožnily přijmout jinou nabídku než tu, která byla původně přijata.“* nebo podmínky C) *„značnou měrou zakázku rozšiřuje o služby, které původně nebyly předpokládány“* nebo podmínky D) *„mění způsobem, který nebyl v podmínkách původní zakázky předpokládán, hospodářskou rovnováhu smlouvy ve prospěch poskytovatele, jemuž byla zakázka zadána.“* Rovněž z rozsudku Soudního dvůra Evropské unie ze dne 29. 4. 2004 ve věci C-496/99 Komise proti CAS Succhi di Frutta SpA plyne, že Soudní dvůr Evropské unie považuje za podstatné podmínky smlouvy ty, na jejichž základě by uchazeči mohli předložit zásadně rozdílnou nabídku, pokud by byly uvedeny v původní výzvě k účasti nebo v původní zadávací dokumentaci (Soudní dvůr Evropské unie v citovaném rozsudku uvedl: *„Although, therefore, any tender which does not comply with the specified conditions must, obviously, be rejected, the contracting authority nevertheless may not alter the general scheme of the invitation to tender by subsequently proceeding unilaterally to amend one of the essential conditions for the award, in particular if it is a condition which, had it been included in the notice of invitation to tender, would have made it possible for tenderers to submit a substantially different tender.“*)
132. Za podstatnou změnu rámcové smlouvy je tedy nutné považovat takové podmínky, k jejichž změně došlo během doby trvání veřejné zakázky (podmínka A) a které splňují některou z podmínek B), C) nebo D).
133. Změna v ujednáních o smluvní pokutě uvedených v rámcové smlouvě byla v přezkoumávaném případě provedena sjednáním dodatků č. 2 a č. 4, tzn. po uzavření rámcové smlouvy, tedy v době zadávání veřejných zakázek na základě uzavřené rámcové smlouvy. Podmínku A) tedy považují za splněnou.
134. Změna ujednání o smluvní pokutě byla provedena k tíži centrálního zadavatele, resp. zadavatele MPSV, neboť výše sankce je v případě dodatků č. 2 a č. 4 výrazně nižší, než by činila sankce sjednaná v rámcové smlouvě. Podle rámcové smlouvy by totiž sankce

za nesplnění služeb stanoveným v dodatku č. 2 měla činit 0,05 % ze smluvní ceny za každý den prodlení, tj. 8 329,792 Kč za každý den prodlení. Podle dodatku č. 2 však výše této sankce měla činit pouze 500 Kč za každé porušení kvality služeb podle odstavce C.1.4 dodatku č. 2. V dodatku č. 4 byly sice sankční podmínky sjednány ve výši 0,05 % se smluvní ceny, na rozdíl od rámcové smlouvy se však vycházelo z ceny měsíční, nikoliv z ceny celkové. Mám tak za splněnou rovněž podmínku D).

135. Sjednáním odlišné výše sankce v dodatcích č. 2 a č. 4, tj. v době po uzavření rámcové smlouvy (podmínka A) tak došlo ke změně hospodářské rovnováhy způsobem, který nebyl v zadávacích podmínkách při uzavírání rámcové smlouvy, předpokládán, a to ve prospěch vybraného uchazeče (podmínka D). Změnu smlouvy, jež zapříčiní změnu hospodářské rovnováhy ve prospěch poskytovatele, jemuž byla zakázka zadána, je v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie nutné považovat za změnu podstatnou, došlo-li k ní po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku (jsou splněny podmínky A a D). Změnu ujednání o smluvní pokutě je proto v tomto správním řízení třeba považovat za podstatnou změnu rámcové smlouvy. Rovněž není vyloučeno, že obsahoval-li by návrh rámcové smlouvy jinou úpravu smluvních pokut, podali by žádost o účast v jednacím řízení s uveřejněním a případně nabídku jiní zájemci, než ti, kteří tak učinili, když návrh rámcové smlouvy obsahoval ujednání o smluvní pokutě v původním znění. Ujednání o smluvních pokutách, v nichž by smluvní pokuty nabývaly nižších hodnot, než jak jsou stanoveny v rámcové smlouvě, totiž mohla motivovat i jiné zájemce k podání žádosti o účast a soutěž o veřejnou zakázku mohla mít mnohem větší rozměr. V zadávacím řízení tak mohla být vybrána jako nejvhodnější nabídka jiného než vybraného uchazeče.

136. Námitku centrálního zadavatele o nemožnosti kvalifikovat změnu ujednání o smluvní pokutě jako podstatnou změnu rámcové smlouvy, proto považuji za neopodstatněnou.

Ke změně ujednání o náhradě škody

137. K námitce centrálního zadavatele, že ze strany Úřadu došlo k nepochopení prováděcí smlouvy, resp. jejích dodatků, když podle centrálního zadavatele si smluvní strany v prováděcí smlouvě, resp. v jejích dodatcích kvantifikovaly svůj odhad toho, jaká výše škody podle jejich předpokladu může nastat v případě, že dojde k porušení smluvních ustanovení, kdy pro tento argument podle centrálního zadavatele hovoří skutečnost, že institut limitace náhrady škody je v českém právu obtížně akceptovatelný a přestože budoucí legislativa s touto možností počítá, současná legislativa a judikatura soudů limitaci náhrady škody zásadně nepřipouští, uvádím následující.

138. Podle § 379 věty druhé zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném ke dni zahájení zadávacího řízení veřejné zakázky (dále jen „**obchodní zákoník**“) se nenahrazuje škoda, jež převyšuje škodu, kterou v době vzniku závazkového vztahu povinná strana jako možný důsledek porušení své povinnosti předvíдалa nebo kterou bylo možno předvídat s přihlédnutím ke skutečnostem, jež v uvedené době povinná strana znala nebo měla znát při obvyklé péči.

139. Úřad v bodě 292. odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že o podstatnou změnu v ujednáních o náhradě škody stanovených v rámcové smlouvě, se jedná nejen v případě, že by dané ujednání bylo posuzováno jako *limitace* náhrady škody ve smyslu vzdání se náhrady škody převyšující stanovenou hodnotu, ale i v případě, že by daným ujednáním

byla vyčíslována *předvídatelná škoda* ve smyslu § 379 obchodního zákoníku, jak to ostatně smluvní strany v dodatcích č. 3 a č. 4 výslovně uvádějí. Úřad se přípustností limitace náhrady škody a ohledem na uvedené nezabýval.

140. Tvrzení centrálního zadavatele, že smluvní strany si v prováděcí smlouvě, resp. v jejích dodatcích kvantifikovaly svůj odhad toho, jaká výše škody podle jejich předpokladu může nastat v případě, že dojde k porušení smluvních ustanovení stejně jako námitku, že institut limitace náhrady škody je v českém právu obtížně akceptovatelný, proto nepovažují pro rozhodnutí ve věci za relevantní. Nejde totiž o námitku, která by svým obsahem směřovala proti napadenému rozhodnutí, když Úřad dospěl k závěru, že je toto rozlišení nepodstatné pro posouzení toho, zda jde či nejde o podstatnou změnu smlouvy.
141. Uchazeči mohli v „jednací“ části jednacího řízení s uveřejněním o úpravě náhrady škody jednat. Rovněž podle bodu 5. zadávací dokumentace veřejné zakázky byli uchazeči oprávněni navrhopvat změny návrhu rámcové smlouvy, tedy například doplnit rámcovou smlouvu o ujednání o náhradě škody. Z protokolu z 2. jednání s vybraným uchazečem ze dne 13. 11. 2008 plyne, že k tomuto doplnění došlo, a to na základě požadavku centrálního zadavatele, vzneseného na prvním jednání o nabídkách, kdy vybraný uchazeč upravil svou nabídku právě o ujednání o náhradě škody. I přes původní absenci ujednání o náhradě škody v návrhu rámcové smlouvy, se zahrnutím do rámcové smlouvy v průběhu jednání o nabídkách uchazečů tato ujednání stala podmínkami stanovenými rámcovou smlouvou, na něž dopadá § 89 odst. 8 a § 92 odst. 5 zákona.
142. Zavedení úpravy náhrady škody v rámci jednání o nabídkách bylo učiněno ve prospěch zadavatele. Na tuto fázi zadávacího řízení se rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-454/06 ze dne 19. 6. 2008 nevztahuje (nebyla by splněna podmínka A), neboť se zabývá změnou vysoutěžených podmínek během doby realizace veřejné zakázky.
143. Vyloučením a následným nahrazením čl. 10.2 Náhrada škody rámcové smlouvy jinými ujednáními v dodatcích č. 3 a č. 4 došlo ke změně rámcové smlouvy. Pro posouzení možnosti centrálního zadavatele a vybraného uchazeče upravit v dodatcích k prováděcí smlouvě náhradu škody odlišně od rámcové smlouvy je tak podstatné zjištění, zda se v případě změny ujednání o náhradě škody jedná o podstatnou či o nepodstatnou změnu rámcové smlouvy.
144. Jak již bylo uvedeno v části *Ke změně ujednání o smluvní pokutě* odůvodnění tohoto rozhodnutí, je podle Soudního dvora Evropské unie za podstatnou změnu rámcové smlouvy nutné považovat takové podmínky, k jejichž změně došlo během doby trvání veřejné zakázky (podmínka A) a které splňují některou z podmínek B), C) nebo D) (viz výše citovaný rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-454/06 ze dne 19. 6. 2008 ve věci *Pressetext Nachrichtenagentur GmbH* proti Rakousku).
145. Změna v ujednáních o náhradě škody uvedených v rámcové smlouvě byla v přezkoumávaném případě provedena sjednáním dodatků č. 3 a č. 4, tzn. po uzavření rámcové smlouvy, tedy v době zadávání veřejných zakázek na základě uzavřené rámcové smlouvy. Podmínku A) tedy považují za splněnou.
146. Úřad v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že změna ujednání o náhradě škody v dodatcích č. 3 a č. 4 pro centrálního zadavatele, resp. zadavatele MPSV znamenala zhoršení podmínek sjednaných v rámcové smlouvě a jejích přílohách. Změnou ujednání o náhradě

škody v dodatcích č. 3 a č. 4 tak došlo, ve smyslu rozsudku Soudního dvora Evropské unie C-454/06 ze dne 19. 6. 2008, ke změně hospodářské rovnováhy způsobem, který nebyl v podmínkách veřejné zakázky, jejímž předmětem bylo uzavření rámcové smlouvy, předpokládán, a to ve prospěch vybraného uchazeče.

147. Změna ujednání o náhradě škody přitom byla provedena k tíži centrálního zadavatele, resp. zadavatele MPSV, neboť výše sankce je v případě dodatků č. 3 a č. 4 výrazně nižší, než by činila sankce sjednaná v rámcové smlouvě. Podle rámcové smlouvy totiž úhrnná předvídatelná škoda, která by v souvislosti s rámcovou smlouvou mohla vzniknout, může činit nejvýše 400 000 000 Kč, a to za celou dobu trvání rámcové smlouvy. Podle dodatku č. 3 však může tato škoda činit nejvýše 4 000 000 Kč a podle dodatku č. 4 může tato škoda činit nejvýše 2 000 000 Kč.
148. Je tedy zcela evidentní, že v „druhé fázi“ postupu s využitím rámcové smlouvy, ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 73/2008 ze dne 2. 3. 2010, došlo ke změně hospodářské rovnováhy způsobem, který nebyl v „první fázi“ tohoto postupu předpokládán. Při zadávání samostatných dílčích veřejných zakázek (dodatek č. 3 a dodatek č. 4) na základě rámcové smlouvy tak došlo ke změně „základních pravidel“, ve smyslu uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, vymezených v rámcové smlouvě, která měla být aplikována i na plnění, na něž dopadal předmět rámcové smlouvy. Tato změna hospodářské rovnováhy byla přitom provedena ve prospěch vybraného uchazeče. Mám tak za splněnou rovněž podmínku D).
149. Sjednáním odlišné výše náhrady škody v dodatcích č. 3 a č. 4, tj. v době po uzavření rámcové smlouvy (podmínka A) tak došlo ke změně hospodářské rovnováhy způsobem, který nebyl při uzavírání rámcové smlouvy, předpokládán, a to ve prospěch vybraného uchazeče (podmínka D). Změnu smlouvy, jež zapříčiní změnu hospodářské rovnováhy ve prospěch poskytovatele, jemuž byla zakázka zadána, je přitom v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie nutné považovat za změnu podstatnou, došlo-li k ní po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku (jsou splněny podmínky A a D). Změnu ujednání o náhradě škody při zadávání samostatných dílčích veřejných zakázek na základě uzavřené rámcové smlouvy oproti příslušné úpravě vyjednané v „jednací“ části jednacího řízení s uveřejněním, jehož předmětem bylo uzavření rámcové smlouvy, je proto nutné kvalifikovat jako podstatnou změnu rámcové smlouvy. Rovněž není vyloučeno, že obsahoval-li by návrh rámcové smlouvy úpravu náhrady škody, ve znění v jakém byla zakotvena v dodatcích č. 3 a č. 4, podali by žádost o účast v jednacím řízení s uveřejněním a případně nabídku jiní zájemci, než ti, kteří tak učinili, když návrh rámcové smlouvy ujednání o náhradě škody neobsahoval, přičemž by mohla být rámcová smlouva uzavřena s jiným než s vybraným uchazečem.
150. Vzhledem k tomu, že jsem změnu ujednání o náhradě škody v dodatcích č. 3 a č. 4 oproti úpravě náhrady škody v čl. 10.2 rámcové smlouvy, shledal podstatnou, považuji námitku centrálního zadavatele, že lze hovořit pouze o zpřesnění a konkretizaci způsobu určení výše náhrady škody, za neopodstatněnou.
151. K námitce centrálního zadavatele, že v případě změny ujednání o smluvní pokutě a o náhradě škody nedošlo k podstatné změně smlouvy a že došel-li by odvolací orgán k názoru, že k podstatné změně smlouvy došlo, tak podle centrálního zadavatele taková změna smlouvy nemohla mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky, protože „myšlenková

konstrukce, že jiná úprava smluvních pokut a náhrady škody v nabídce by vedly k výběru jiného dodavatele, je absurdní sama o sobě”, uvádím následující.

152. V bodě 273. odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že změnu sankčních podmínek a podmínek týkajících se náhrady škody lze považovat za podstatnou změnu rámcové smlouvy. V částech *Ke změně ujednání o smluvní pokutě* a *Ke změně ujednání o náhradě škody* odůvodnění tohoto rozhodnutí byl tento závěr Úřadu přezkoumán a následně potvrzen. Ujednání o náhradě škody a ujednání o smluvní pokutě, zahrnutá v rámcové smlouvě, tak lze považovat za základní vymezení vztahů mezi smluvními stranami a jejich změnu za podstatnou změnu rámcové smlouvy. V podrobnostech a pro účely vypořádání námítky centrálního zadavatele odkazují na zmiňované části tohoto rozhodnutí. Tvrzení centrálního zadavatele, že v případě změny ujednání o smluvní pokutě a o náhradě škody nedošlo k podstatné změně smlouvy, považuji za liché.
153. Vyvrácením tvrzení centrálního zadavatele o nepodstatné změně rámcové smlouvy, v důsledku změny sankčních podmínek a podmínek týkajících se náhrady škody, došlo k naplnění předpokladu pro přezkum napadeného rozhodnutí z pohledu tvrzení centrálního zadavatele, že taková změna smlouvy nemohla mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Rovněž pro konstatování spáchání správního deliktu zadavatelem podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona je nezbytné prokázat byť jen potenciální možnost ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.
154. V případě změny ujednání o smluvní pokutě není vyloučeno, že obsahoval-li by návrh rámcové smlouvy jinou úpravu smluvních pokut, podali by žádost o účast v jednacím řízení s uveřejněním a případně nabídku jiní zájemci, než ti, kteří tak učinili, když návrh rámcové smlouvy obsahoval ujednání o smluvní pokutě v původním znění. Ujednání o smluvních pokutách, v nichž by smluvní pokuty nabývaly nižších hodnot, než jak jsou stanoveny v rámcové smlouvě, totiž mohla motivovat i jiné zájemce k podání žádosti o účast. Jednání o nabídkách tak mohla být vedena s jinými uchazeči a při ukončení zadávacího řízení veřejné zakázky mohla být vybrána jako nejvhodnější nabídka jiného než vybraného uchazeče
155. V případě změny ujednání o náhradě škody rovněž není vyloučeno, že obsahoval-li by návrh rámcové smlouvy úpravu náhrady škody, ve znění v jakém byla zakotvena v dodatcích č. 3 a č. 4, podali by žádost o účast v jednacím řízení s uveřejněním a případně nabídku jiní zájemci, než ti, kteří tak učinili, když návrh rámcové smlouvy ujednání o náhradě škody neobsahoval. Obsahoval-li by totiž návrh rámcové smlouvy ujednání o předvídatelné škodě ve výši podle dodatků č. 3 a č. 4, mohla by se veřejná zakázka zájemcům jevit jako méně „riziková“, než jak tomu bylo, když návrh rámcové smlouvy žádnou úpravu předvídatelné škody neobsahoval. Jednání o nabídkách tak mohla být vedena s jinými uchazeči a rámcová smlouva mohla být uzavřena s jiným než s vybraným uchazečem.
156. Změna rámcové smlouvy v ujednáních o smluvní pokutě a o náhradě škody tak mohla mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Námítku centrálního zadavatele proti tomuto brojící považuji za neopodstatněnou.
157. K tvrzení centrálního zadavatele, že úprava smluvních pokut a náhrady škody nebyla stanovena jako kritérium v rámci výběru nejvhodnější nabídky, čímž centrální zadavatel podporuje svůj závěr o neovlivnění výběru nejvhodnější nabídky změnou ujednání o smluvních pokutách a náhradě škody, uvádím následující.

158. Zákaz podstatné změny smlouvy se podle judikatury Soudního dvora Evropské unie nevztahuje pouze na ty podmínky, jež byly předmětem hodnocení, ale vztahuje se na všechny podstatné změny smlouvy, a to za splnění podmínek v příslušných judikátech uvedených. Správnost závěrů Úřadu o podstatnosti provedených změn rámcové smlouvy přitom byla výše potvrzena.

159. Námitku centrálního zadavatele, že nestanovení úpravy smluvních pokut a náhrady škody jako kritéria v rámci výběru nejvhodnější nabídky, čímž podporuje svůj závěr o neovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, proto považuji za neopodstatněnou.

K námitce proti výroku V. napadeného rozhodnutí

160. K námitce centrálního zadavatele, že závěry obsažené ve výrocích I. – IV. napadeného rozhodnutí jsou stíženy vadou, která se rozšiřuje i na výrok V. napadeného rozhodnutí a že se centrální zadavatel nedopustil žádného pochybení, a tudíž mu neměla být uložena žádná sankce, a to ani pokuta ve výroku V. napadeného rozhodnutí, uvádím následující.

161. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

162. Úřad ve výrocích I., II., III. a IV. napadeného rozhodnutí konstatoval, že se centrální zadavatel dopustil správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu uvedl důvody výroků I., II., III. a IV. napadeného rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak i v souladu se soudní judikaturou, například s rozsudkem Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 48/92-93 ze dne 26. 2. 1993, seznatelné, proč Úřad považoval námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

163. Námitky centrálního zadavatele, směřující proti výroky I., II., III., IV. napadeného rozhodnutí, které centrální zadavatel vznesl v rozkladu, byly vypořádány v rámci částí *K námitkám proti výroku I. napadeného rozhodnutí* a *K námitkám proti výroky II., III., IV. napadeného rozhodnutí* odůvodnění tohoto rozhodnutí. Žádná z námitek směřujících proti výroky I., II., III., IV. napadeného rozhodnutí nebyla shledána opodstatněnou, proto se nelze ztotožnit s tvrzeními centrálního zadavatele, že závěry obsažené ve výrocích I., II., III., IV. napadeného rozhodnutí jsou stíženy vadou a že se centrální zadavatel nedopustil žádného pochybení. V důsledku toho nemohlo dojít k rozšíření centrálním zadavatelem tvrzené vady výroků I., II., III., IV. napadeného rozhodnutí i na výrok V. napadeného rozhodnutí a centrálnímu zadavateli byla sankce za spáchání správních deliktů uložena oprávněně, resp. podle zákona.

164. Vzhledem k tomu, že centrální zadavatel žádné jiné námitky proti výroku V. napadeného rozhodnutí nevznesl, přezkoumal jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu soulad výroku V.

napadeného rozhodnutí s právními předpisy a shledal jsem jej zákonným. Postup Úřadu při stanovení výše pokuty shledávám na jedné straně konformní se zněním § 120 odst. 2 písm. a) zákona, na straně druhé plně přiléhavý specifickým daného případu. S ohledem na výše uvedené lze postup Úřadu považovat za souladný s pravidly logického usuzování, když předpoklady takového úsudku byly zjištěny zákonným procesním postupem. Úřad při stanovení výše pokuty nevybočil ze zákonem stanovených mezí správního uvážení při současném respektování základních zásad správního trestání. Proto shledávám postup Úřadu při uložení sankce a stanovení její výše za zákonný. Z těchto důvodů považuji námitku centrálního zadavatele brojící proti výroku V. napadeného rozhodnutí za neopodstatněnou.

K namítaným vadám napadeného rozhodnutí

165. Centrální zadavatel uvedl v úvodu rozkladu, že nesouhlasí se závěry Úřadu, které Úřad učinil ve výrocích I. – VI. napadeného rozhodnutí, kdy napadené rozhodnutí podle centrálního zadavatele trpí zásadními procesními vadami, které jej činí nesprávným a nepřezkoumatelným. K tomu centrální zadavatel dále namítá, že Úřad ignoruje podstatné části vyjádření centrálního zadavatele ale i zadavatele MPSV a ve svých rozhodnutích tyto argumenty nereflakuje a účelově si vybírá pouze některé pasáže, kterým se následně věnuje, přičemž zásadní argumenty centrálního zadavatele opomíjí a kdy stejný postup podle centrálního zadavatele Úřad zvolil i u znaleckých posudků relevantních pro toto řízení, kdy Úřad i z těchto znaleckých posudků uměle, nelogicky a zcela nesprávně akcentuje některé závěry a jiné opomíjí. Z toho centrální zadavatel vyvozuje, že rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S438/2012/VZ a pod sp. zn. ÚOHS-S196,259,303/2012/VZ trpí procesní vadou, když Úřad porušuje § 68 odst. 3 správního řádu, protože nedostatečně, respektive zcela špatně, hodnotí vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí. K těmto námitkám uvádím následující.
166. Centrální zadavatel úvodní námitkou zastřešuje řadu dílčích námitek, které vzápětí v rozkladu uvedl. Tyto dílčí námitky byly v odůvodnění tohoto rozhodnutí vypořádány. S ohledem na tuto skutečnost odkazují při vypořádání úvodní námitky na výše uvedené vypořádání dílčích námitek.
167. Při vypořádání dílčích námitek nebyla žádná z nich shledána odůvodněnou, proto ani úvodní námitku centrálního zadavatele nelze za odůvodněnou považovat.

K námitkám proti výročkům VI. a VII. napadeného rozhodnutí

168. Centrální zadavatel v rozkladu nadepsal níže vypořádanou část námitek „Výroky VI. a VII.“ a následně i výroky VI. a VII. napadeného rozhodnutí odcitoval, námitky však směřoval výlučně proti výroku VII. napadeného rozhodnutí. Pro vypořádání námitek centrálního zadavatele proti výroku VII. napadeného rozhodnutí odkazují na část *K důvodům nepřípustnosti rozkladu proti výroku VII. napadeného rozhodnutí* odůvodnění tohoto rozhodnutí.

K přezkumu zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, k závislosti výroků napadeného rozhodnutí

169. Podle § 82 odst. 3 správního řádu pokud odvolání směřuje jen proti některému výroku rozhodnutí nebo proti vedlejšímu ustanovení výroku, které netvoří nedílný celek s ostatními,

a pokud tím nemůže být způsobena újma některému z účastníků, nabývá zbytek výrokové části právní moci, umožňuje-li to povaha věci.

170. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, který vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.
171. Centrální zadavatel napadl rozkladem napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Proti výrokům I., II., III., IV., V., VII. napadeného rozhodnutí centrální zadavatel v rozkladu vznesl řadu námitek. Proti výroku VI. napadeného rozhodnutí centrální zadavatel v rozkladu nevznesl žádné námitky, přestože část námitek nadepsal „Výroky VI. a VII.“ a následně i výrok VI. a VII. napadeného rozhodnutí odcitovat, námitky však svěřoval výlučně proti výroku VII, nikoliv proti výroku VI. napadeného rozhodnutí.
172. Výrokem VI. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se správní řízení v části vedené ve věci možného spáchání správního deliktu centrálním zadavatelem a zadavatelem MPSV při uzavření prováděcí smlouvy, kterého se měli dopustit centrální zadavatel a zadavatel MPSV tím, že prováděcí smlouvu, zadali podle rámcové smlouvy, zastavuje, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce. Výroky I., II., III., IV. napadeného rozhodnutí jsou oproti tomu rozhodnutími o spáchání správního deliktu centrálním zadavatelem, výrok V. napadeného rozhodnutí je rozhodnutím o uložení pokuty centrálnímu zadavateli za spáchání správních deliktů, uvedených ve výrocích I., II., III., IV. napadeného rozhodnutí a výrok VII. napadeného rozhodnutí je rozhodnutím o zastavení správního řízení ve vztahu k zadavateli MPSV.
173. Rozhodnutí Úřadu o zastavení správního řízení ve vztahu centrálnímu zadavateli a zadavateli MPSV, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce, není závislé na rozhodnutích Úřadu o spáchání správních deliktů centrálním zadavatelem, na rozhodnutí Úřadu o uložení pokuty centrálnímu zadavateli za spáchání správních deliktů ani na rozhodnutí Úřadu o zastavení správního řízení ve vztahu k zadavateli MPSV. Výrok VI. napadeného rozhodnutí proto považuji za výrok, který netvoří s výroky I., II., III., IV., V., VII. napadeného rozhodnutí nedílný celek.
174. Při přezkumu zákonnosti výroku VI. napadeného rozhodnutí jsem neshledal, že by jej Úřad učinil v rozporu s právními předpisy. Řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, bylo rovněž vedeno v souladu s právními předpisy. Výrok VI. napadeného rozhodnutí proto považuji za zákonný.
175. Správnost výroku VI. napadeného rozhodnutí jsem nepřezkoumával, protože proti němu navrhovatel nepodal žádné námitky a ani mi není znám veřejný zájem, na jehož základě by bylo přezkoumání správnosti nutné.

VII. K důvodům nepřípustnosti rozkladu proti výroku VII. napadeného rozhodnutí

176. Podle § 116 věty poslední zákona ve znění účinném ke dni zahájení správního řízení z moci úřední Úřadem ve věci spáchání správního deliktu je v řízení o spáchání správního deliktu účastníkem osoba podezřelá z jeho spáchání.

177. Podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu jsou účastníky řízení v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.
178. Podle § 67 odst. 1 správního řádu rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.
179. Podle § 152 odst. 4 správního řádu nevyklučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.
180. Podle § 81 odst. 1 správního řádu může účastník proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.
181. Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.
182. Výrokem VII. napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se správní řízení v části vedené ve věci možného spáchání správního deliktu zadavatelem MPSV při uzavření dodatku č. 1, dodatku č. 2, dodatku č. 3 a dodatku č. 4 zastavuje, neboť ve vztahu k zadavateli MPSV nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce. Úřad tak ve výroku VII. napadeného rozhodnutí rozhodl výlučně o právech a povinnostech zadavatele MPSV, nikoliv o právech a povinnostech centrálního zadavatele. Centrální zadavatel proto není, byť byl účastníkem řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu při provádění centrálního zadávání, osobou oprávněnou k podání rozkladu proti výroku VII. napadeného rozhodnutí, neboť výrok VII. napadeného rozhodnutí se ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) a § 67 odst. 1 správního řádu práv a povinností centrálního zadavatele nedotýká.
183. Krajský soud v Brně v rozsudku sp. zn. 62 Af 91/2012 ze dne 3. 10. 2013 uvedl, že bylo-li ve správním řízení rozhodováno výlučně o veřejných právech a povinnostech jednoho účastníka řízení, přičemž se nic z toho, o čem bylo správní řízení vedeno a co bylo jeho výsledkem, přímo nedotýkalo veřejných práv a povinností druhého účastníka řízení, nemohlo rozhodnutí správního orgánu založit tomuto druhému účastníku řízení žádná práva, ani je změnit, odejmout či závazně určit. Stejně tak nemohlo v přezkoumávaném případě dojít k ovlivnění veřejných práv a povinností centrálního zadavatele výrokem VII. napadeného rozhodnutí. Jednalo se totiž o výrok, který směřovat výlučně do sféry zadavatele MPSV a práv centrálního zadavatele se nikterak nedotýkal.
184. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že vzhledem k tomu, že část rozkladu centrálního zadavatele směřovala proti výroku VII. napadeného rozhodnutí, který se nedotýkal práv a povinností centrálního zadavatele, je nutno s rozkladem centrálního navrhovatele v této části nakládat jako s nepřípustným a podle § 92 odst. 1 správního řádu jej zamítnout.

185. Posoudí-li Úřad rozklad z formálních důvodů jako nepřipustný a podle § 92 odst. 2 věty první správního řádu jej zamítne, není povinen napadené rozhodnutí přezkoumávat z věcné stránky podle § 89 odst. 2 správního řádu a postačí, uvede-li pouze důvody nepřipustnosti rozkladu, aniž by došlo k vypořádání námitek v něm uvedených. Obdobně judikoval i Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku č. j. 5 As 111/2011-87 ze dne 27. 4. 2012 uvedl: *„Od tohoto zamítnutí odvolání [pozn. předsedy Úřadu: podle § 90 odst. 5 správního řádu] je třeba odlišovat zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 věta první cit. zákona [pozn. předsedy Úřadu: § 92 odst. 1 věta první správního řádu], které není výsledkem meritorního přezkoumání obsahu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, ale jedná se o procesní rozhodnutí konstatující pouze opožděnost nebo nepřipustnost odvolání, aniž by byla jakkoli hodnocena a zkoumána věcná a právní stránka rozhodnutí.“*
186. Ve smyslu ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu jsem se konečně zabýval otázkou, zda neexistují předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, kdy by byl nepřipustný rozklad posuzován jako podnět k zahájení jednoho z těchto řízení.
187. Podle § 94 odst. 1 věty první správního řádu v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.
188. V přezkoumávaném případě důvodné pochybnosti nenastaly, obecně tak nebyl dán důvod pro zahájení přezkumného řízení. Napadené rozhodnutí splňuje podmínky stanovené v § 68 správního řádu, kdy správní orgán ve výrokové části uvedl řešení otázky, která byla předmětem řízení a v odůvodnění uvedl důvody výroku, podklady pro jeho vydání i úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Zároveň správní orgán uvedl, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení.
189. Podle § 100 odst. 1 a odst. 3 správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.
190. Podmínky pro obnovu řízení, uvedené v § 100 správního řádu musí být splněny kumulativně. Ačkoliv by tedy byla splněna podmínka týkající se lhůty pro obnovu řízení z moci úřední, nejsou naplněny podmínky uvedené v § 100 odst. 1 správního řádu. Nejsou zde žádné nové skutečnosti nebo důkazy, jež by existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, ani provedené důkazy se neukázaly nepravdivými. Zároveň ani nebylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. Neshledal jsem tedy ani důvody pro obnovu řízení či vydání nového rozhodnutí.

191. Jelikož byly splněny všechny podmínky, uvedené v § 92 odst. 1 správního řádu, je třeba učinit závěr, že je třeba rozklad centrálního zadavatele v části směřující proti výroku VII. napadeného rozhodnutí jako nepřipustný zamítnout.

VIII. Závěr

192. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu s právními předpisy, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu výroků I., II., III., IV., V., VI. napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
193. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody pro zrušení či změnu výroků I., II., III., IV., V., VI. napadeného rozhodnutí, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku I. tohoto rozhodnutí uvedeno.
194. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že nastaly skutečnosti odůvodňující zamítnutí části rozkladu směřující do výroku VII. napadeného rozhodnutí pro nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu, jsem rozhodl tak, jak je ve výroku II. tohoto rozhodnutí uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Česká republika – Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
2. Česká republika – Ministerstvo práce a sociální věcí, Na Poříčním právu 1/376, 128 01

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy